

SOMEKATALOGI 2025

XXIX MÄNTÄN KUVATAIDEVIIKOT
MÄNTTÄ ART FESTIVAL

XXIX MÄNTÄN KUVATAIDEVIIKOT

15.6.-31.8.2025

EI

NÄYTTELYKATALOGI 2.O.

XXIX Mäntän kuvataideviikkojen katalogi julkaistiin kesän 2025 aikana päivittäisinä postauksina kuvataideviikkojen somekanavilla – Facebookissa ja Instagramissa. Taideteokset ja tapahtumat esiteltiin kokemukseen pohjaavilla teksteillä yhden näyttelyvieraan henkilökohtaisesta näkökulmasta. Katalogin tekstit kirjoitti runoilija ja taidekriitikko Raisa Jäntti ja katalogin valokuvasi Sanni Piirainen. Tähän verkkojulkaisuun on koottu yhteen katalogin päivitykset ilmestymisjärjestyksessä.

XXIX MÄNTÄN KUVATAIDEVIIKOT
MÄNTTÄ ART FESTIVAL

SISÄLLYS

Mäenpää Teemu	10
Löppönen Anni	12
Nuutinen Maria	14
Walker Lisa	16
Tella Paula	18
Salonen Teemu	20
Lilja Virve	22
Salmi Jasu	24
Hakala Outimaija ja Snejka	26
Haikala Eeva-Mari	28
Närhinen Maija	30
Rikkinen Anna	32
Wright Timo	34
Viita Milja	36
One Love Group	38
Heino Timo	40
POEM Ry	42
Jokela Pauliina	44
Korpijaakko Kastehelmi	48
Saarilehto Erkki	50
Havukainen Minna	52
Patrikainen Marja	54
Toija Tommi	56
Pussinen Antti	58
Marila Heikki	60

SISÄLLYS

Tuovinen Päivi	62
Duncker Maria	64
Karsikas Matias	66
Försti Elina	68
Lehto Santeri	70
518 mänttä-vilppulalaista esi- ja alakoululaista	72
Repin-instituutin alumnit	76
Sirkus Lystikus	78
Mantere Simo	80
Bajramovic Dorian	82
Kaupunkikaava taideteoksena	84
Ikonen Amanda, Kalakoski Iida, Siren Riina	86
Rustanius Jaakko	88
Peltola Joonas	90
Tähtinen Reija	92
Pietilä Riitta	94
Saarilehto Satulia	96
Peltola Pekka	98
Saarilehto Merja	100
Saarilehto Juha	104
Leinonen Riikka	106
Eläinoikeusakatemia	108
Haener Benedict	110
Habibollah Ramina	112
Rekonen Mikko	114
Lindman Pia	116

SISÄLLYS

Nadiye	118
Kahilaniemi Jaakko	120
Haanpää Markku	122
Restlessminds	124
Cheung Lin	126
Suontausta Jere	128
Järvinen Jussi	130
Wang Zhipeng	132
Rantala Hanna	134
Lampela Kalle	136
Vasantola Pekko	138
Hautala Heikki	140
Saramäki Heidi	142
Kirss Liisbeth	144
Touloumidi Vivi	146
Tseng Wen-Ju	148
Nettiarkisto	150
Tai Hansel	152
Escobar Saavedra Ana	154
Melland Nanna	156
Matzakow Jasmin	158
Skogberg Åsa	160
Mänttä Taideteoksena	162
Kaitavuori Kaija	164

14.6.

Kesä antaa odottaa itseään kun ajan kesäkuun alun sateisena päivänä rekan perässä Mänttään. Ajattelen hirviä, joita voi astua auton eteen varoittamatta. Perillä avaan Pekilon oven ja haistan – minkä? Ehkä asvaltin, ehkä maalin. Täällä sitä kesää rakennetaan.

En törmää matkalla hirviin, mutta Pekilon aulassa törmään muihin suuriin eläimiin. Ne odottavat minulta jotakin. Näyttely on vasta rakenteilla, mutta valmiit osat avaavat jo ikkunoita niihin hetkiin, kun Pekilo täyttyy taideyleisöllä ja kaikki tämä on vuorostaan heidän. Teidän.

Kaikilla meillä on oma Mänttä-historia. Joku tulee tänne ihan kohta ensimmäistä kertaa, toiselle kesä alkaa vasta kun pääsee Pekiloon. Tänne kerrostuvat omankin elämäni kesät jo vuosien ajalta. Kuvataideviikoilla pitää käydä!

Tällä kertaa saan olla paikalla kun taide kasvaa kuin luonto täyttämään entistä tehdashallia. Pääsen tiloihin, joissa en ole ennen käynyt. Saan eksyä. Odotus tuntuu jalkapohjissa; että tänne saa tulla ja näitä portaita kiivetä taas monta kertaa kesän alusta loppuun.

Nyt näyttely avautuu. Nyt tämä on meille omaksi. Tervetuloa.

15.6.

Aloitan tästä, palaan tähän. Kuvassa on kuva. Kuvassa näkyvät kuvan reunat. Kuvan kuvassa on ihminen. Hänet on maalattu kiinni.

Teemu Mäenpään maalaus on sekä ihmisen kuva että ihmisen kuva – se kertoo tekijästä ja kohteesta. Maali valuttaa minut sisään näyttelyyn.

Maalauksen ihminen on nyt todellisempi kuin tekijänsä. Hän on pinnalla. Hänen kanssaan voi jutella. Hän on kesken liikkeen ja vesi on pysähtynyt hänen ympärilleen. Kuvaan tulee kukkia ulkopuolelta, katso miten kaukaa.

Että näen tämän ihmisen alastoman selän, se on sama kuin että näen kukan. Kaikki tämä on otettu talteen ja minun armoillani hetken.

Aloitan tästä, palaan tähän. Suureen näyttelyyn saapuminen on aina tällainen. On sanottava: nyt minä pysähdyn, on otettava ankkuri, rauhoituttava.

Ja värit: kaikki värit eivät ole kauniita, se ei ole niiden tarkoitus.

Kuva: MikkoEevert

Teemu Mäenpää - Taivaan valtakunnassa kaikki on toisin - 2025

16.6.

Anni Löppösen valokuvissa on lapsuus: niissä opetellaan elämää. Elämän opetteleminen on roolien ottamista. Lasten kasvoilla on maalia ja naamioita ja he pukeutuvat monenlaisiin asuihin.

Kaikista naamioista huolimatta liimaudun kuvaan, jossa rooleja ei ole. On vain kasa vaatteita, joista on kuorittu tämä lapsi. Leikkien keskeltä löytyy se, mikä on itse (juuri nyt).

Hetki on yksityinen, arka iho joka altistuu katseille. Hän kysyy koko olemuksellaan, siksi palaan häneen yhä uudelleen.

Kuvassa on jotakin totta, sillä näin maailma on kuitenkin lopulta kohdattava. Annettavana on oma hauras itse vain.

Identiteettien lisäksi kuvat lähestyvät uteliaasti perhettä. Mitä perhe ytimeltään on? Perhe on kysymys: kuka olen ja kelpaanko tällaisena? Jos käy hyvin, sitä voi kysyä yhteen ääneen.

Anni Löppönen - Nimetön, sarjasta Muistan nähneeni unta - 2016

17.6.

Niin tavallinen, etten katso esinettä. En edes näe sitä; se on niin arkinen, ettei sitä ole olemassa minulle. Mutta sitten. Harjassa on helminauhoja. Haluaisin koskettaa.

Maria Nuutinen saa minut pohtimaan kauneuden ja käyttökelpoisuuden ristiriitaa. Voiko esine olla molempia yhtä aikaa? Voiko mistä tahansa tehdä kaunista, voiko ainakaan esineestä, jolla ollaan koko ajan tekemisissä hiekan, pölyn ja lian kanssa?

Miltä tuntuvat pölyiset helmet.

Harja nostaa kodin siivoamisen juhlahetkeksi. Kun ihminen siivoaa, hän hyväilee kotiaan, pitää siitä huolta. On lupa hymyillä kun saa siivota. On lupa iloita siitä että on likaa.

Maria Nuutinen - Hohtavaa puhtautta - 2024

18.6.

Määrittelen arvoa. Pakkaus on tärkeämpi kuin mitä sen sisältä löytyy, kun yritämme tehdä tässä esineiden täyttämässä maailmassa valintoja. Onko tämä hieno, toimiiko tämä, onko tämä hintansa arvoinen? Olenko uskottava, hyvännäköinen, miten minut otetaan vastaan jos kannan tätä esinettä? Mitä hienompi laatikko, sitä paremmaksi uskon elämäni sen ostamalla muuttuvan.

Lisa Walkerin suuri riipus on rakennettu vaahtomuovista ja kristalleista. Esine on kuin nukensänky johon jalokivet on laitettu lepäämään. Tai kylpy, johon tekisi mieli upottaa ensin varpaat, sitten astua kokonaan sinne, olisiko se kuin aikuisten pallomeri, ottaisiko koru vastaan jos kaatuisin.

Ehkä se raapisi ihon rikki.

Sillä kallis on usein samaa kuin vaikea; helppoihin asioihin kaikilla on varaa.

Pohdin mistä syntyy halu omistaa. En tunne sitä tässä. Onko tämä siitä huolimatta arvokas esine? Kuka sen päättää ellen minä?

Lisa Walker - Pendant - 2018

19.6.

Paula Tellan valokuvat ovat luontokuvia ihmisestä. Luonto sallii meissä sellaista, mitä kaupunki ei koskaan. Kalliolla seisoo nainen ja virtsaa. Ajattelen kaikkia kyykkypissoja metsissä ja tuntureissa, miten erilaista on olla biologisena olentona siellä kuin asvaltilla.

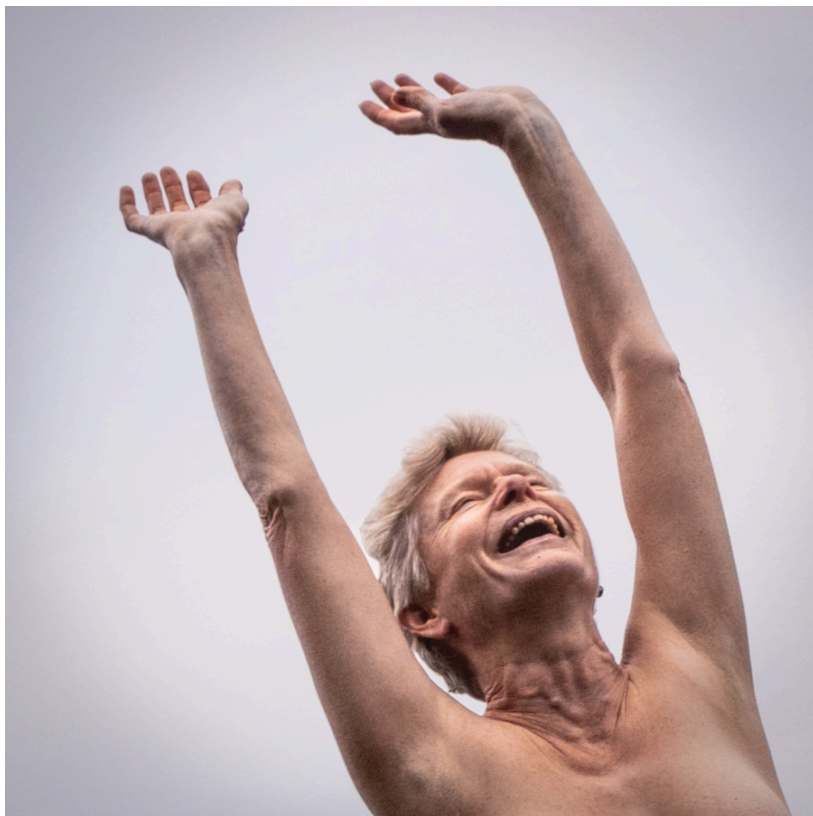
Totumme piilottamaan asioita, joita pidämme likaisina, ja se on hyvä. Tämä on näky, jota en halua, ja silti. Kuinka puhtaalta se vaikuttaa: keho vain ottaa ja poistaa asioita, se on sen tehtävä kunnes se lakkaa tekemästä kumpaakaan.

Rantakallioita, vettä.

Lapsenomainen ilo siitä että rikkoo jonkin rajan.

Ikuinen veden kiertokulku, jossa

ihminen on pieni pieni, meri ja kalliit ovat suurempia, mutta nekin ovat pieniä.

Paula Tella - Holy water - 2017

20.6.

Vieras luonto. Kädet ojentuvat suurista kukista ja kasvien varret näyttävät lonkeroilta. Valo kuin syvänmenrenkaloilla.

Mitä tuollainen elämä tietää? Varmasti jotakin sellaista, mitä minä en.

Villi ja arvaamaton elämä tuntuu uhalta. Kaunis ei tarkoita kilttiä. Kaunis voi loikata kimppuun ja yllättää.

Teemu Salosen teoksissa on vaarantuntu, josta en saa itseäni irti. Ne ovat kiivenneet telineelle, joka täyttää tilaa, vaatii itselleen tilaa. Ne ovat niin korkealla, etten ihan näe ja toisaalta ylhäältä katsottuna – aina jotakin on edessä. Jotakin on rakenteilla, liikkeessä.

Kasvit hämärtävät tietoisien ja ei-tietoisien elämän rajaa. Sillä minä uskon, että näillä on tietoisuus, nämä ajattelevat koko ajan. Näillä on ihan oman kulttuuri ja todellisuus. Nämä täyttävät koko tehdashallin ennen kesän loppua.

Teemu Salonen - Benedictus Manualis - 2025

21.6.

Luisia aukkoja, kasvien osia, viipaloitua elämää. Kun katson Virve Liljan maalauksia, katson mikroskoopilla jotakin pientä palaa ja yritän nähdä elämän siinä. Sitä tiede on: palasen leikkaamista ja halua tietää.

Vertaan. Kuin kasvot, kuin ilme, kuin jalat. Kuin osaisi uida tai kahista. Mikään ei ole niin erilaista etten voisi sanoa ”tämä on ihan kuin jotakin toista”.

Ihminen huutaa ”miksi” siitä asti kun osaa sanoa. Näiden teosten edessä hiljaisuus voi olla lahja. Se, ettei kukaan kerro, mitä tämä on. Se, että aivonikaan eivät sano mitään.

Sen kun osaisi ottaa vastaan.

Virve Lilja - Dr Rorschachin vastaanotto (nr 6) - 2023-2025

22.6.

Kuka kirjoittaa?

Jasu Salmen teos on osa kokonaisuutta, jossa ajan kerrokset tunkeutuvat erilaisten viestinnän välineiden (televisiot, kirjoituskoneet) läpi. Niissä on muistin pohjalle kertynyttä liejua, josta ihminen yrittää saada selvää. Mitä tapahtui? Oikeasti? Voinko luottaa siihen mitä muistan?

Nyt luut kuin sormet yrittävät kertoa jotakin, mutta niillä ei ole näppäimiä, joille asettua. On vain vääränmuotoista, avutonta. On hätää ja halua kommunikoida.

Entä jos asettelisin luut toisin? Entä jos puhaltaisin niihin lämpöä?

Onko tämä edes ihmisen liha, joka puuttuu?

Jasu Salmi - Kuoleman typografia - 2025

23.6.

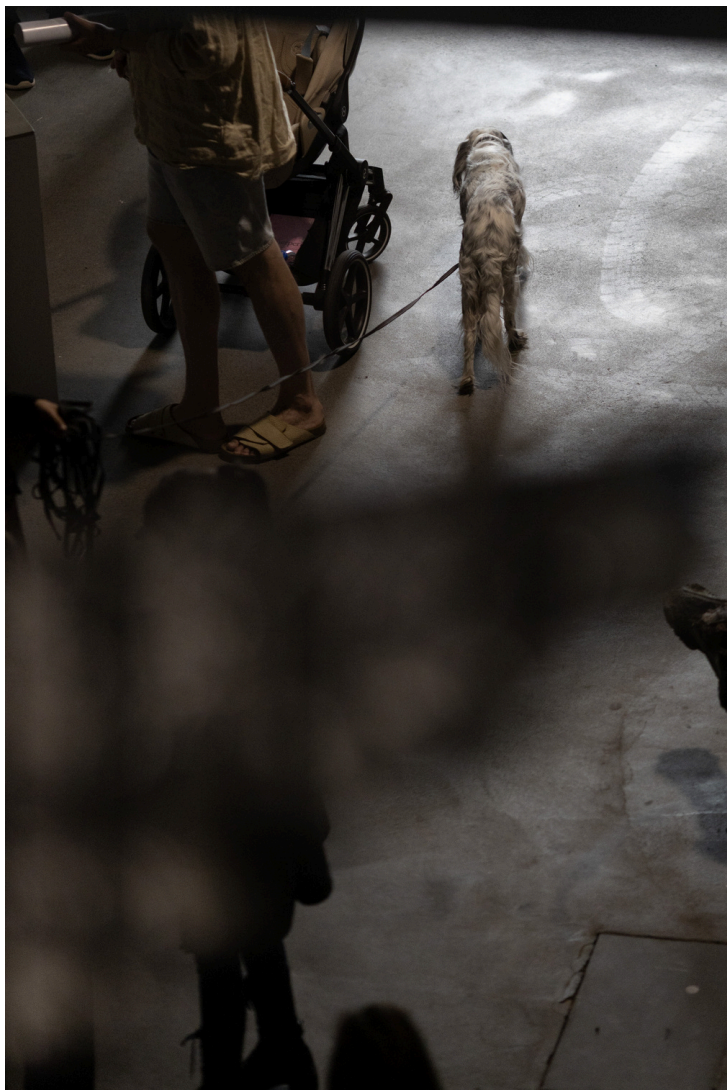
EI-opastusten sarja alkoi Pekilossa sunnuntaina 15.6. kuvataiteilija-tutkija Outimaija Hakalan ja hänen koirakumppaninsa Snejkan kierroksella. Muunlainen katse taiteeseen näytti/tuntui siltä että:

Snejka johdatteli katsojia näyttelyssä ja antoi erilaisia näkökulmia, fyysisiä näkökulmia, viipyvää katsetta. Lattialla makoilua!

Tunnustan: istun itse usein näyttelyissä lattioilla. Museoihin ei kannata laittaa siisteimpiä vaatteita, koska päädyn kuitenkin, penkkien puutteessa tai huvikseni, katselemaan teoksia rauhassa lattialta. Nojailen seiniin, yritän pysyä pois reiteiltä. Mutta kyljelläni en ole makoillut. Sellaiseen tekoon voi koira kannustaa.

Ja kannustaa viipyilemään. Jos näyttelyyn on vaikea rauhoittua, teoksista saa aika vähän irti, tekee mieli uutta ja uutta ärsykettä, mieli hamuaa muutosta. Koira viipyy, yllättää, menee minne menee.

Koira/opas/muunlainen voi olla sellainen tuki, että sen kanssa uskaltaa edetä hitaasti.

Kuvat: MikkoEvert

Outimaija Hakala ja Snejka opastuskierroksella - 2025

24.6.

Voi olla kehollinen tie taiteen luo.

Osana Ingresin viulu -tapahtumasarjaa Eeva-Mari Haikala ohjasi näyttelyn avajaisviikonloppuna Pekilossa kehollisia harjoituksia. Harjoituksissa sanottiin ei levottomuudelle, kuunneltiin kehoa, oltiin teosten äärellä. Miltä se tuntui:

Vuoropuhelulta. Keskittymiseltä.

Kun näyttelystä löytyy oma teos, itselle puhuva teos, sen kanssa voi käydä rauhassa kehollisen keskustelun. Aika menettää merkityksensä. On rauhallista, on miellyttävää. Keskittyä vaikka tilassa liikkuu muita, löytää yhteys teokseen, ihmisen tekemään – ehkä ihmiseen?

Näyttelytilat saattavat tuntua suurilta, niissä voi joskus olla niin vieras että kadottaa vähän itsensäkin. On eläin häkissä vaikka voisi olla eläin joka katsoo koko ruumiillaan.

Kun joku lempeästi ohjaa, löytyy uusi näkökulma: itseen ja taiteeseen, itseen ja tilaan.

Päivitystä varten on haastateltu Ingresin viulun osallistujaa Annika Taulaniemeä.

Kuva: MikkoEvert

Eeva-Mari Haikala ohjaamassa Ingresin viulua - 2025

25.6.

Tätä kommunikointi on: että jokin on ihan samanlainen kuin jokin toinen, mutta aivan eri asia. Tunnistamme kokemuksemme eri tavoin, ja kerromme sen toisillemme sanoilla, jotka ovat vain likiarvo todellisuudesta.

Maija Närhisen esinekoosteet ovat ajatuksen ja puheen rakkaudellista jähmettämistä. Niissä voi katsoa läpi ihmisen halun käsittää ja määritellä.

Muoto muuttuu, tulkinta vaihtuu. Ja siinä kaikessa on suuri hellyys. Tätä minä yritin sanoa ja antaa, tähän (ihan toiseen) lopputulokseen me päädyimme, kun minulla oli vastaanottaja. Me, yhdessä, olemme eri kuin mitä kumpikaan sanoisi yksin.

Teos on vangitseva jo kaukaa. Himoitsen nähdä sen läheltä ja uudelleen. Kokonaisena, erillisinä osina, sen ihanan oivalluksen.

Maija Närhinen - Harmonia ja Puulajit - 2022

26.6.

Katselen Anna Rikkisen suuria, puuastioista koottuja koruja. Sen kauneutta mitä käsillä voi tehdä: astioita, astioissa ruokaa. Käsillä voi tehdä arkea.

Pelkästään se, etteivät astiat ole muovia, on katseelle kuin saisi hengittää. Ei tukkoista, kaatopaikoille kerääntyvää, ikuista mikromuovia elämän kierrossa. Puu tuo kaikkeen mukanaan halauksen, yhdessä planeetalla kasvamisen kokemuksen.

Korut näyttävät hyrriltä, ja niiden potentiaalissa piilee arjen loputon pyöriminen, jossa ei ehdi nähdä mitään tarkasti. Astiat, ateriat, kehot, korut ovat virtaa, joka ei pysähdy kenenkään vuoksi.

Paitsi nyt. Tässä niiden eteen voi hetkeksi jäädä. Tässä ne saavat levähtää.

Anna Rikkinen - Woods Baroque - 2022-2025

27.6.

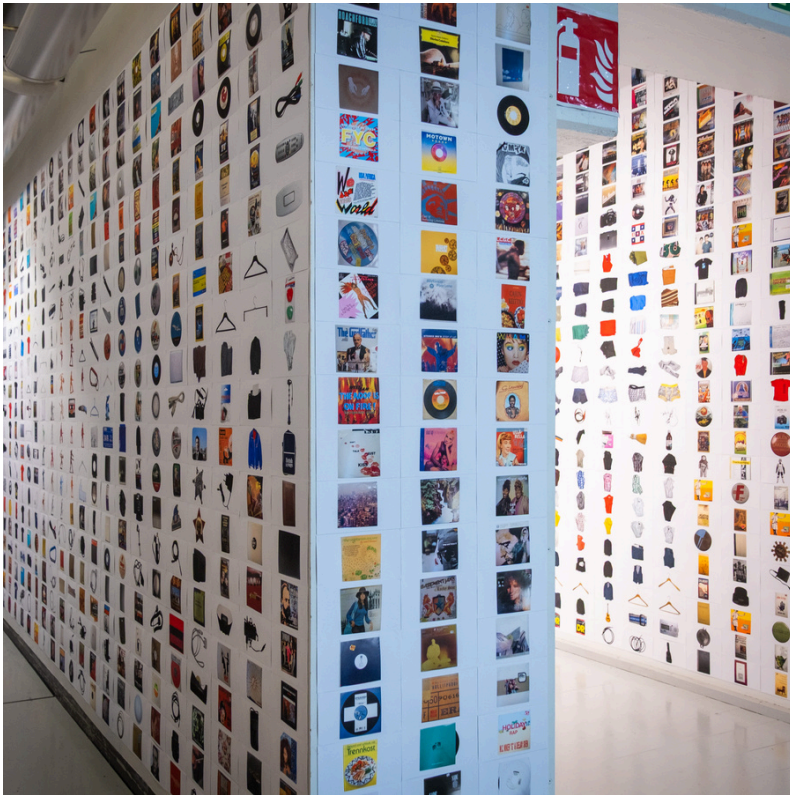
Tunnistanko jotakin, tunnistanko monta?

Timo Wrightin Omakeuva on kuvakooste kodin kaikista esineistä. Kodit ja elämät ovat lopulta niin kovin samankaltaisia, että esineet joita kotoa löytyy ovat kaikilla samoja. Yksilöllisyys on sitä, että omistaa tuon juomalasin eikä tuota toista.

Minuus muodostuu siitä mitä ihminen valitsee. Hän selittää itseään itselleen ja muille. Koti on esitys, jota pyöritetään yhtä paljon vieraille kuin itsellekin: on turvallista tietää että koska asun tällaisessa on paikassa olen varmaankin tällainen ihminen.

Me hukumme valintoihin, sillä haluamme tehdä niitä koko ajan. On tärkeää tehdä itseään joka hetki. Ostaa mansikkajäätelöä eikä suklaa-. Ostaa kirja eikä peliä.

Katson kotiani esineiden säilytyspaikkana. En tiedä kuka olen.

Timo Wright - Omakuva / Self-Portrait - 2010

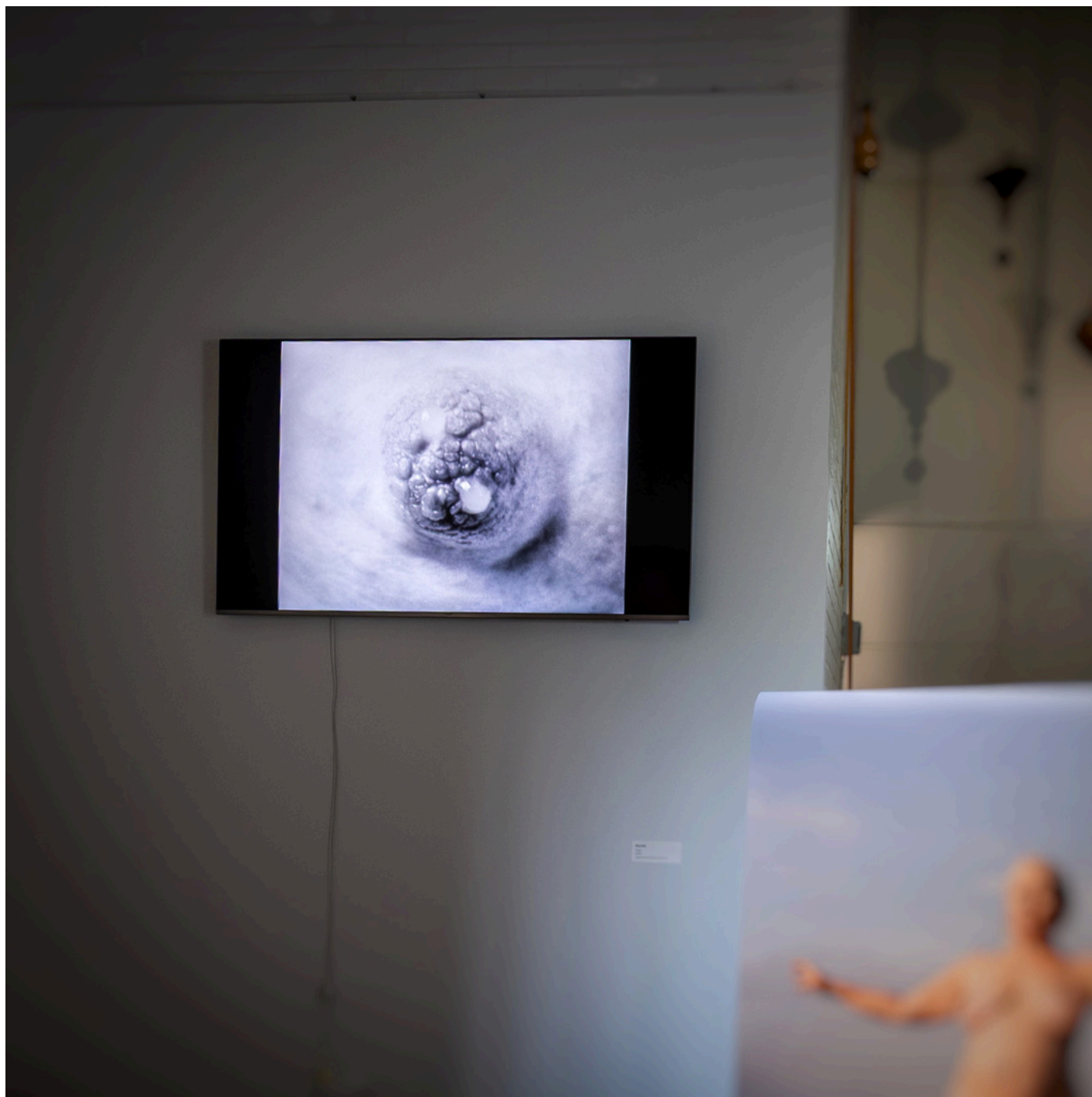
28.6.

Taide antaa joskus tilaisuuksia katsella piilotettuja asioita rauhassa. Elämässä on paljon sellaista, mitä ei ole soveliaista tuijottaa. Kunnes se on teos, kunnes sitä kuuluu tuijottaa.

On anatomisesti kiinnostavaa, kuinka maito tulee ihmisestä, kun hän ruokkii lastaan. Se on kiinnostavaa myös emotionaalisesti ja sosiaalisesti.

Milja Viita lähestyy aihetta kuitenkin lähes maantieteellisesti: näemme vuorenkaltaisen muodon, josta pulppuaa pintaan maitoa. Videoteoksen mustavalkoisuus lisää sen tieteellistä sävyä. Nyt emme katsele kotivideota yhdestä tietystä rinnasta vaan yleisellä tasolla liikkuvaa kuvausta siitä, mitä on olla ihminen.

Ja eläin. Sillä milloin ihmisen eläimellisyys on vahvempi kuin hänen pitäessään hengissä lauman pienimpiä. Se rakkaus, että ruumiskin muuttuu toisenlaiseksi, jotta lapsi selviää.

Milja Viita - BOOB - 2004
restauroitu / restored 2025

29.6.

Muistan kun rakkauslukkoja katosi Tampereelta kosken ylittävän sillan kaiteesta ja One Love Group teki niistä taidetta. Keskustelu oli kiivasta: ihan kuin jotakin henkilökohtaista olisi loukattu, kun otettiin käyttöön julkiselle paikalle hylättyjä lukkoja. Itse ajattelin, että mahtavaa, tätä pitäisi tehdä useammin, koska ne lukot ovat ärsyttäviä ja rumia roskia joita ihmiset vain kiinnittävät siltaan ja jättävät siihen.

Sen jälkeen lukkoja on alkanut löytyä vähän jokaiselta tamperelaiselta sillalta, joten taiteeseen riittäisi materiaalia.

Keskustelun laajuuden takia muistin teoksen olevan valtavan suuri. Nyt kun näen sen, se on söpö ja aika pikkuinen. Lukot lojuvat siinä rikkinäisinä kuin haaksirikkoiset, jotka meri on viskannut viimeinkin rannalle.

Ajattelen lempeyttä ja kipua. Tätä teosta en haluaisi halata, sillä se on syntynyt kylmistä ja kovista asioista. Silti juuri ne kylmät ja kovat asiat ovat romanttisen rakkauden ilmentymä. Täynnä tunnetta? En saa siitä kiinni.

One Love Group, Antti Pussinen & Kaija Papu - One Love - 2012

30.6.

Kärryjen kolhitut ruumiit on nostettu kattoon kuin raadot roikkumaan. Mitä niille on tapahtunut/tehty? Mitä ne odottavat?

Kärryjen ei kuulu näyttää rypistyneeltä paperilta mutta kun ne näyttävät, niistä tulee kevyitä. Ne ovat lennähtäneet tuulen mukana tänne. Ne eivät paina mitään.

Ajattelen onnettomuuksia ja kauppojen parkkipaikkoja. Ajattelen miten monta kertaa olen nähnyt jonkun töytäisevän autoa ja jatkavan matkaa. Ajattelen kuinka monta ostoskärryä vuosittain jää autojen alle, raitiovaunujen alle, heitetään jokiin.

Haluanko auttaa niitä? Tunnenko jotakin niitä kohtaan?

Kun jatkan matkaa näen Timo Heinon teoksen toisen osan: tölkkien nimettömät rivit. Olen nyt parkkipaikan sijasta sisällä kaupassa, tai jossakin muussa turvallisessa, jossa minulla on vihdoinkin riittävästi tätä mitä haluan omistaa. Tunnen tölkkien teollisen houkutuksen: niistä saa aina täysin saman kokemuksen, saman tunteen, saman painon ja saman metallin. Uudestaan. Uudestaan.

Jään miettimään kipujen asteita ja rajoja. Sattuuko enemmän nähdä jotakin rikkinäistä kuin olla itse rikki. Entä jos on rikki tavoilla, jotka voi korjata toistamalla. Uudestaan.

Timo Heino - Addiktio - Lukuisia eri versioita aikavälillä 2011-2025

1.7.

POEM ry:n runopäivystys saa minut kiinni Pekilossa hyvin kehollisessa huoneessa ja rikkoo yksin katselemisen kuplan. Kohtaaminen on keskustelu. Saan äänen ajatella (minua ja näyttelyä, minua näyttelyssä). Saan hetken puhua siitä mitä olen nähnyt.

Jutteleminen voi tehdä tilasta oman. Hetken tuntuu siltä että on oikeassa paikassa ja kuuluu. Ajattelen: älä puhu älystä ja analyysistä, puhu tunteesta ja luonteesta. Puhun minusta tässä huoneessa.

Lopputuloksena on teksti johon sanojani on valittu. Siinä nähdään minut kun minä olen näkemässä näyttelyä; sellainen kuin laittaisi minut hetkeksi sekaisin.

POEM ry:n runopäivystys - 2025

2.7.

Vesi on yhteys: hiki sekoittuu mereen. Vedessä olemme kaikki samaa kiertokulkua.

Vesi on erillisyyys: kaikki maanpäällinen katoaa, kommunikaatio, ihmiset, uutiset. On oma kupla, johon käpertyä, kaikkea koskettava syli.

Vesi on lämmintä, vesi on kylmää. Vesi on kirkasta, sameaa, jättää jäljen. Vesikokemus on aina kokonainen, mutta aina eri.

Pauliina Jokelan videoteos kertoo kokemuksista erilaisissa vesissä. Videolla uiminen on niin elintärkeää, että se on jo elämäntarina: mistä kaikkialta veteen on tultu, keiden seurasta, mitä kaivaten. Sukeltaminen on pääsemistä planeetan sisälle, pois hengittäjien keskuudesta.

Se on palaamista takaisin aina uuteen.

Pauliina Jokela - Vedenalainen 2016-2020 - 2025

3.7.

Pysähtyminen: huimaus

Ylhäältä tasanteelta näen rutistuneet ostoskärryt lähempää. Näen rakennustelineen, jolla on toisia teoksia, näen valtavan pudotuksen koko hallin läpi alimmalle tasolle.

Miten kaikki on saatu tänne? Kuka nämä saa tältä pois?

Väliaikaisuus on selvää, kun olen tässä katseeni kanssa vapaassa pudotuksessa. Mikään ihmisen virittämä ei voi vastustaa painovoimaa ikuisesti. Olemme aina riskirajoilla.

Riskirajoilla tunnen olevani myös Pekilon notkuvilla lattioilla. Miten monta säikähdystä, miten monta huimaavaa hetkeä kun olen astunut kohtaan joka vähän antaa periksi jalan alla.

Painovoima, jonka voi unohtaa, kunnes se näytetään meille. Harjoitellaan yhdessä sen sietämistä.

Näkymä Pekilon neljännessä kerroksesta ensimmäiseen kerrokseen.

4.7.

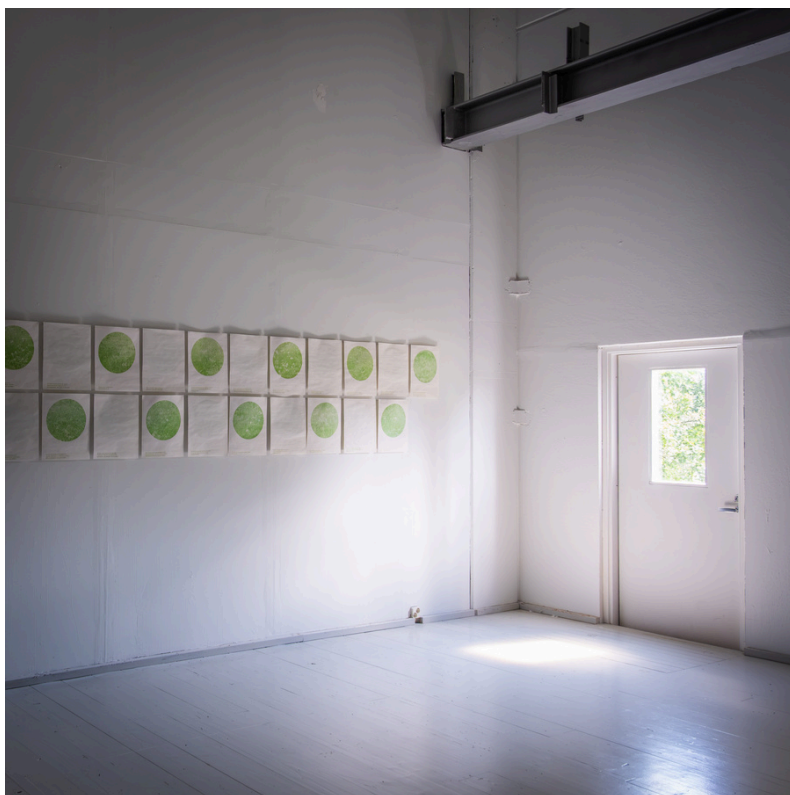
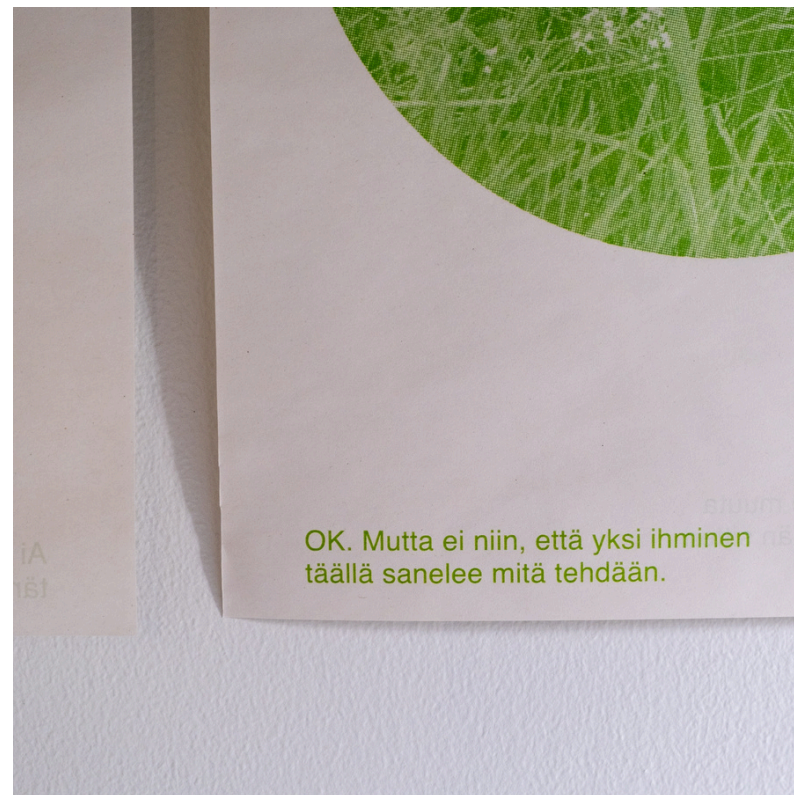
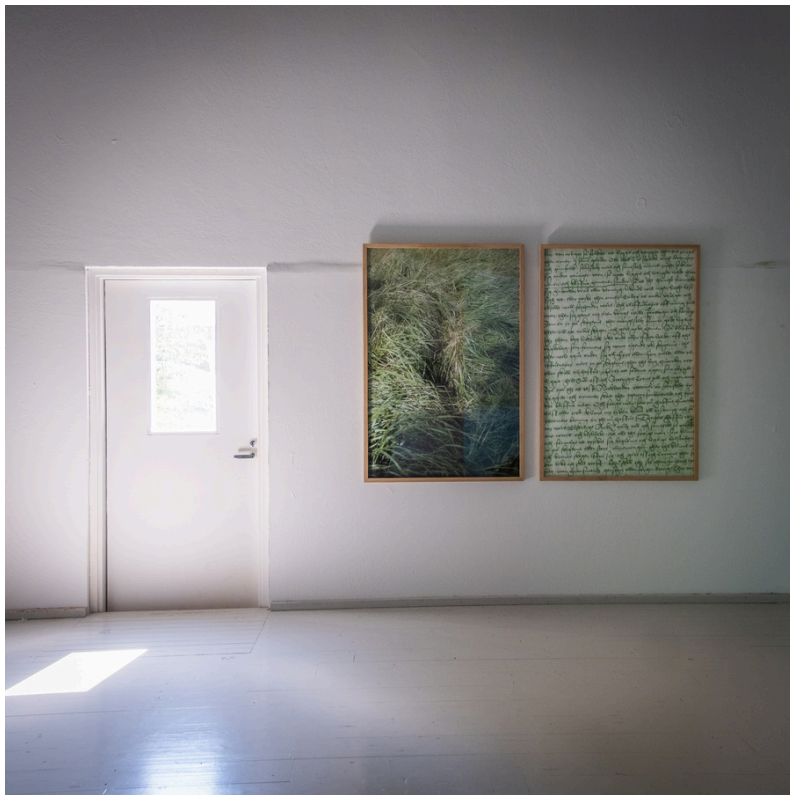
Mitä on omistaa pala niittyä?

Luonnon omistaminen ei ole niin yksinkertaista kuin voisi kuvitella. Siihenkin liittyy ihmisiä, siihen liittyy puhetta, epätietoisuutta, virallisia asioita. Ajatus keveydestä: kävelen paljain jaloin kesähelteessä omalla niitylläni jolla ei tietenkään ole punkkeja. Todellisuus: vastuita, juridiikkaa.

Kastehelmi Korpiaakon teos koostuu kuvista ja sanoista. Ihminen on läsnä jonkinlaisena vähän pikkumaisena, vähättelevänä ja kaikkea kommentoivana olentona. Niitty on läsnä hiljaisuutena.

Niitty on laki itsessään. Ihmisen vaihtoehtoina on myötäelää sen kanssa tai tuhota se. Mutta onko olemassa naapuria (ihmistä tai niittyä), jonka kanssa ei joskus tulisi kinaa?

Ajattelen että ihmisestä tulee vähän eläin kun hän saa oman reviirin. Maan omistaminen on siksi arvaamatonta.

Kastehelmi Korpjaakko
Komedia niitystä, joka halusi omistaa itsensä (osa I)
2023

5.7.

Joissakin hetkissä on tieto siitä, että ympärillämme avautuu mahdollisuus johonkin suurempaan, johonkin toteen. Kaikesta ihmisen tekemästä ei tätä avaudu, mutta puu hengittää tilaa ja aikaa. Puu on aina jo itsessään muisti.

Erkki Saarilehdon teos antaa meille tarinan alun valmiiksi. Se antaa suunnan, jotta meidän on helpompi nähdä. En tiedä, avautuuko maisema historiaan vai tulevaan, mutta olen sen kanssa nyt. Voisin jäädä.

Tässä on tietoa jossa levätä. (On aina turvallista kun joku tietää minua enemmän. Juuri siksi puu on turvallinen.)

Erkki Saarilehto
Yksityiskohtia puuveistoksista ja -reliefeistä
1989-2004

6.7.

Synnyttäminen on jotakin, mikä tapahtuu kahdelle (tai useammalle) ihmisruumiille yhtä aikaa. Siitä on mahdollista palautua. Sen on mahdollista olla joskus ohi.

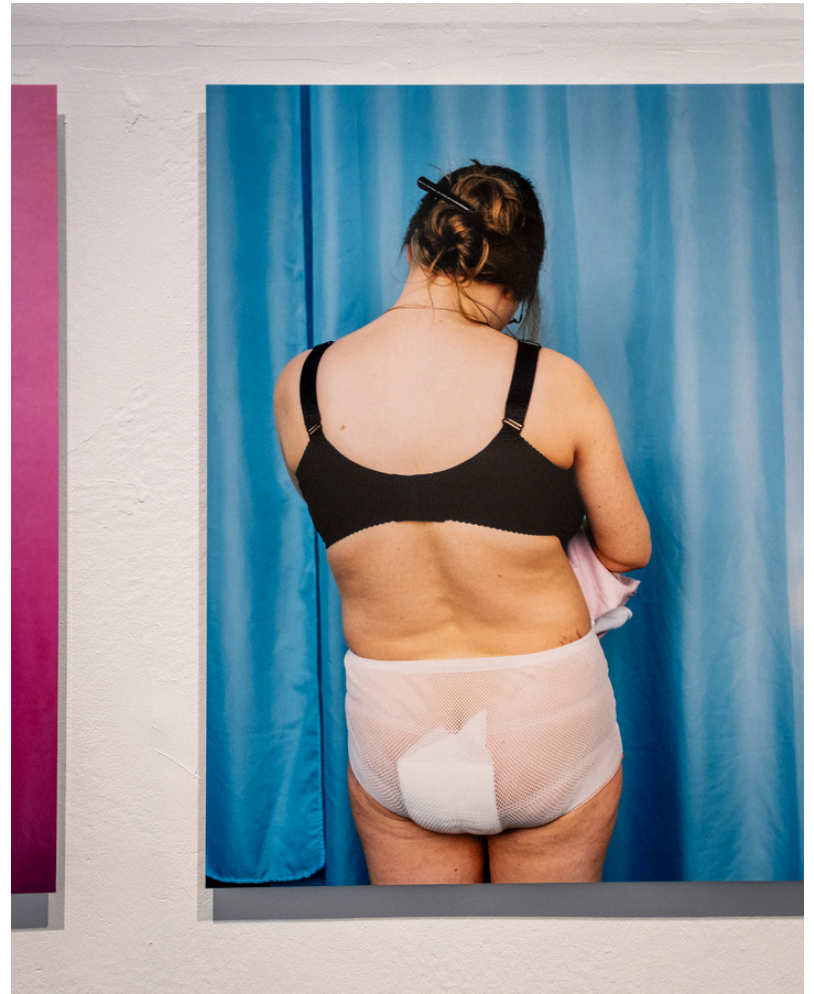
Minna Havukaisen valokuvissa on vastasyntyttäneitä ihmisiä. Heistä muodostuu eräänlainen kartta. Keho on maasto jonka kautta kuljemme syntymästä siihen kun kuolemme. Se mahdollistaa, ja se rajaa asioita.

Kun elää pidemmälle, kokee aina uusia vaihteita ja maaston kohtia. On raskasta, on kevyttä. Tuleeko niihin kiintyä? Tuleeko kehoaan rakastaa, koska se on meille ainoa paikka? Millä tavalla omistamme oman ruumiimme ja minkä verran voimme sitä valita?

Kun syntyvien lasten lukumäärä vuosi vuodelta vähenee, teos on kuin muistomerkki niille sukupolville ja ihmisille, jotka kokivat tämän. Oli aika, jolloin ihmiskehoista tuli toisia ihmiskehoja, ja vaikka se näyttää kivulta, se oli arvokasta ja se piti meidät elossa.

Minna Havukainen - 8-osainen teos: Riikka ja Ella, Suvi ja Jenna 2, Hanne, Sari ja Kaneli 2, Sari, Anna, Hanne ja Elliot 2, - 2003-2008

Minna Havukainen - Triptyykki: Isoäiti Pia, Suvi & Jenna ja Kätilö - 2006

7.7.

Eläin, kesken naamioitumisen toiseksi eläimeksi.

Ihmisen läsnäolo muuttaa luonnon, koska luonnolla on meistä käsitys ja kokemuksia. En oleta saavani koskaan kuulla lintujen rentoa laulua tai nähdä miten kauris toimii kun on vain kauriiden kanssa.

Marja Patrikaisen teoksissa törmään eläimiin, jotka ovat ottamassa roolia. Ne ovat kesken. Väri on vaihtumassa, takajalka on toisen ja pää toisen eläimen. Eläin on tietoisesti asettumassa katseeni kohteeksi, muttei ihan ehtinyt.

Saan myös nähdä suhteeni eläimiin kun näen eläimen, jossa on monta. Ihminen on sillä tavalla lajisyrjivä, että toisia se haluaa tappaa ja toisia suojella. Jokin eläin kiehtoo kaukaa ja toisen haluamme omistaa. Entä kun nämä ominaisuudet ovat samassa eläinyksilössä? Kumpi voittaa?

Tässä me tutkimme omia impulssejamme, tuo-eläin ja minä-eläin.

Marja Patrikainen - Beautiful Creature from Another World 2 - 2023

8.7.

Tommi Toijan saippuakuplia puhaltava poika on niin pieni että etsin katseellani suurempaa. Se täyttää valtavasti tilaa ja on sillä tavalla hellä tökkäys: katso, näin sinäkin voisit pienillä teoillasi vaikuttaa, jos tekisit.

Joskus ajattelin, että saippuakuplat ovat ainoa asia maailmassa, johon ei voi liittyä vaikeita tunteita. Mutta onhan tämä surua(kin), lähdön haikeutta, äärimmäistä väliaikaisuutta.

Paras mitä ihminen voi itseltään odottaa on että elämänsä aikana tekee jotakin sellaista, mikä leijuu hetken ennen kuin puhkeaa.

Tämä teos sytyttää sydämen uudestaan kun sen näkee toisesta suunnasta, se on suunnaton, sille haluaa antaa aikaa. Saippuakuplien varjot lattiassa, ja toiseen kerrokseen.

Tommi Toija - Maailmanpuhaltaja - 2025

9.7.

Miltä näyttää, kun sanan 'rakkaus' ääniaallot tallentaa kuvaksi? Mitä tapahtuu, kun sanomme toisillemme tämän?

Vangitsemalla sanoja Antti Pussinen on yrittänyt vangita kommunikaation ydintä. Mitä teen kun puhun; teenkö jotakin todeksi.

Kuvat ovat kauniita ja kiehtovia, vaikken tietäisi mitä ne ovat. Ne ovat mustavalkoisia ja graafisia, selkeitä mutta loputtomia. Niissä voi seikkailla.

Mutta nämä kuvat haluavat kaivaa toisen äänestä ja sanan alta lopullista totuutta. Tässä on jähmetetty todiste siitä että rakastat. Sana saattoi jo kadota ilmaan, mutta tässä se on kiinni.

Katso: sinä teit tämän.

Antti Pussinen - Ei-taitelija kuraattorille/
No-Artist to Curator
2025

Antti Pussinen - Ei ja Rakkaus - 2024-2025

10.7.

Aivoni sanovat varmuudella: nämä ovat eläimiä. Heikki Marilan maalaamissa abstraktioissa on sellainen viritys, että eläinhahmo on juuri valmis astumaan, ottamaan mitä ikinä haluaakaan ottaa.

Vaan ovatko nämä sittenkään abstrakteja? Ovatko nämä aseiden osia? On vaikea tunnistaa esinettä, jota ei itse arjessaan koskaan kohtaa.

Vaaleanpunainen karkkiväri houkuttelee. Maali on kuorrutusta kakun pinnalla.

Mietin uudelleen eläintä ja sen haluja. Onko eläimellä halu vai onko sillä tarve?

Näenkö itse sen mitä haluan tässä maalauksessa nähdä, vai sen mitä minun tarvitsee nähdä? Näen uhkaa, sokerista ja makeaa tuhoa.

Heikki Marila - Kaksoset- 2024

11.7.

Luontokuvat ovat nykyään helposti mainoksia tai meemejä, joiden päälle kirjoitetaan inspiroiva voimalaus. Kaunis kuva on muuttunut tuotteeksi niin että luonnosta otettuja kuvia täytyy ihan ajatuksella katsoa luontona eikä yrityksenä myydä minulle elämystä.

Päivi Tuovinen on kuvannut paikkoja, joiden nimet eivät sopisi mainoksiin tai voimamemeihin. Kun kohtaan kuvassa Hevonvitunsuon, voin melkein kuvitella, miten se on nimensä saanut. Plumps.

Ihminen antaa aina nimiä tutuille ja tärkeille paikoille. Vähän harmi, että kaikki järvet ja suot on jo nimetty, sillä olisi mielenkiintoista nähdä, millaisia nimiä ne saisivat tältä sukupolvelta joka maata nyt tallaa.

Ja huumori, huumori yksi lämmön ja kiintymyksen muoto. Miten ihana onkaan se suo, johon silloin putosin polvia myöten.

Paivi Tuovinen - Elsewhere Suomi - 2019-2025

12.7.

Haisee, musta, jokin on läpäissyt ikkunan. Tila on äkkiä mahdollisuus, auki.

Sisällä ja ulkona möyrivät suuret olennot on tuotu jostakin syvästä, maan alta. Öljyä? Asfalttia? Ne tunnustelevat tietä toistensa luo, kädet kohtaavat ilmassa.

Onko tämä iloinen kohtaaminen? Onko tämä kaiken loppu?

Maria Dunckerin teos tuo mieleen rakennusten romahtamisen ja palamisen, mutta myös robotit. Ne tutkivat maailmaa. Ne eivät ole niin kuin me.

Kuitenkin näissä epäinhimillisissä olennoissa on jotakin hyvin elävää. Tekee mieli antaa niille luonteenpiirteitä ja nimiä.

Ihmisen ongelma on, ettemme lopeta mitään minkä aloitamme. Kaivamme maata, kunnes sieltä tulee esiin jotakin tällaista, joka rikkoo maailmamme rajat.

Maria Duncer - Käsikädessä - 2025

13.7.

Kuin Muumilaaksossa, tämä hillittömästi kasvava ja kukoistava luonto. Matias Karsikkaan lasiteoksissa on yksityiskohtia yksityiskohdissa, on kiiltävää ja pyöreää, katson vielä syvemmälle. Itkevät kukat. Raskaat ja särkyvät kukat.

Kukkivassa seinässä on kevään huumaa, sitä hetkeä kun kaikki kukkii liian aikaisin, öisin on vielä hallaa. Miten mikään selviää hengissä.

Kukissa on myös tummaa ja läpäisemätöntä, kasvamisen kauhua. Elämä täyttää nopeasti kaiken, mistä ihminen irrottaa. Elämä syö meidät, me emme voi sille mitään. Mekin syömme kaiken, mekin elämme.

Matias Karsikas - Kukkien kohoaminen - 2025

14.7.

Tavallaan en ole koskaan ymmärtänyt, miksi latoja maalataan. Miksi se on perinne. Mutta ovathan ladot persoonia. Kun niiden vielä antaa riehaantua tällä tavalla, väreinä ja pintoina, niistä tulee koruja maisemaan.

Elina Försti on maalannut latojen muotokuvia, joissa unetkin näkyvät.

Kuvista loistaa inhimillinen halu koristella ihan kaikki, myös sellainen mikä repsottaa ja on olemassa vain käytännön syistä. Ladon ei tarvitse olla upea ja juuri siksi se on.

Maalauksilla on syvä suhde kohteeseensa. Niitä ei vain katsota vaan niiden kanssa ollaan. Muodostetaan yhdessä tunne: tällaista meillä on.

Elina Försti - Kevät Kiiskisellä - 2025

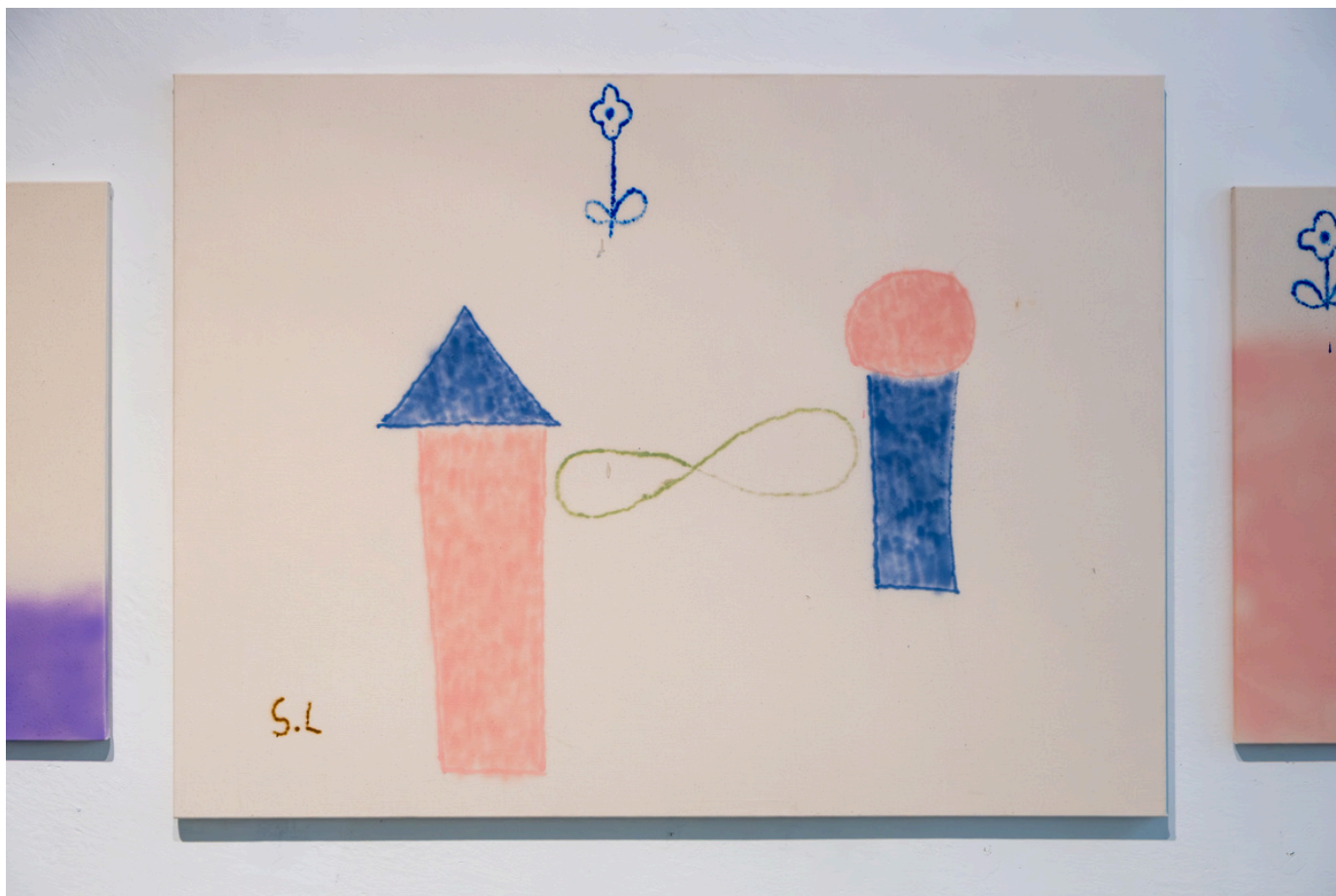
15.7.

Entä kukka, voiko siihen liittyä surua tai eksymistä. Santeri Lehdon maalauksissa kukka on teoksesta toiseen seuraava itsepintainen ja vallaton olento. Se ei pysy rajoissa, se sanoo katso minua, minä olen täällä, et ihan ehtinyt.

Vaikka maalaus on vähäeleinen, siinä on kokonaisia koteja ja suhteita. Kodit ovat pelinappuloita jossakin suuressa, ihmissuhteet ovat myös.

Koska en saa yksityiskohtia, saan keskittyä. On olemassa vain minä ja vain teos, vain tämä suhde. On olemassa liike välillämme, vaikkemme tee mitään; välillä näen teoksessa itseni, välillä se on täysin vieras.

Pidän tästä tunteesta, että saan kohdata ja se repii.

Santeri Lehto - Lifestyle - 2025

16.7.

Kuinka odottamaton kupliva hyvä mieli tuleeekaan, kun ajan autolla kohti Mäntän keskustaa ja kohtaan nämä viirit. 518 Mänttä-Vilppulan esi- ja alakoululaista on tehnyt meille tämän: ajan kohti kaupunkia, hidastan, pysähdyn tielle etten törmää kehenkään kun katselen.

Ehkä mikään yksittäinen kuva ei nouse sen yläpuolelle, mitä ne ovat yhdessä. Ne ovat kertomus jota saan seurata koteihin, tunteisiin. Pekilon eteen on valittu rakkaus, mikä sopii minulle hyvin.

On tuulista, enkä näe jokaisen viirin kuvaa kokonaan. Mutta näen määrän ja variaation, tietyn toiveikkuuden.

Sillä mitä on ensin: on väri. Sitten vasta ihminen haluaa antaa värille muodon ja nimen, jos se on tarpeen.

Aina uusi sukupolvi tarttuu kyniin ja maaleihin. Aina uusi aloittaa.

Kaikki 518 mänttä-vilppulalaista esi- ja alakoululaista - 518 Kaupunkiviiriä - 2025

17.7.

Pysähtyminen: Selkeys

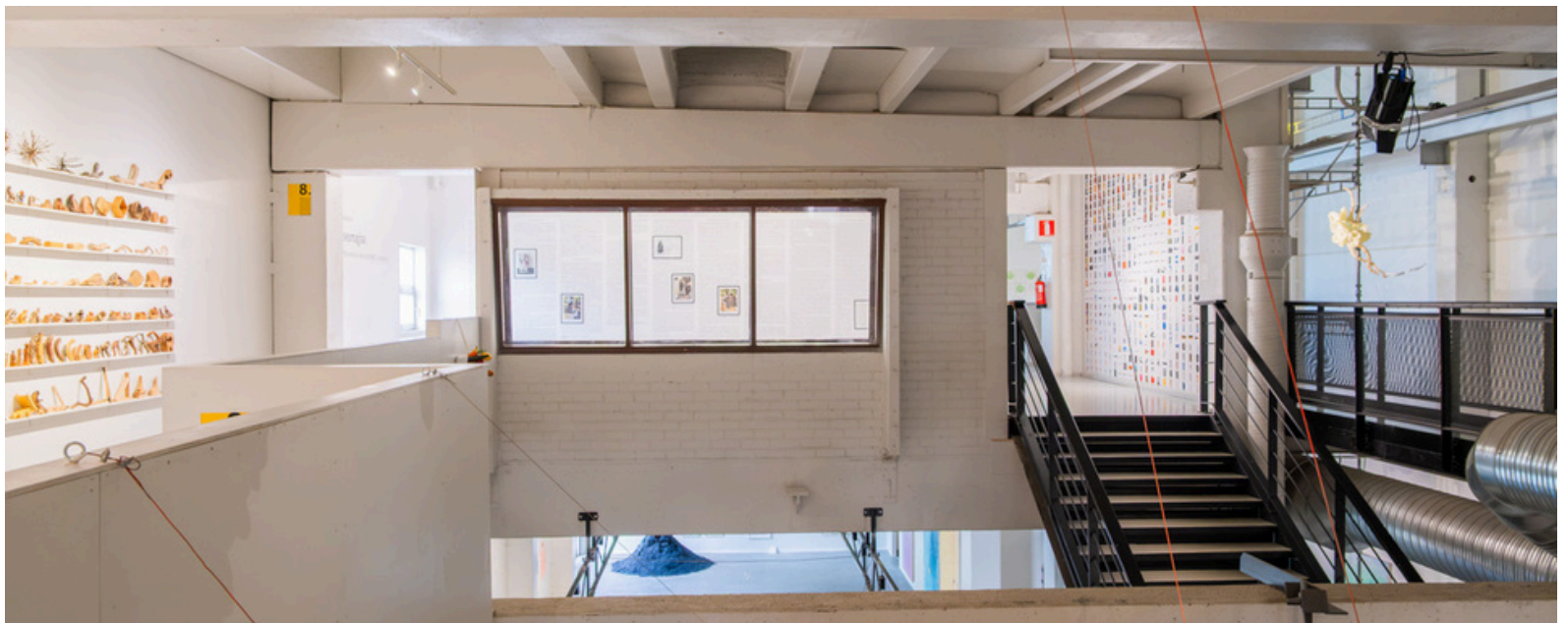
Pekilo tarjoaa anteliaasti näkymiä. Jotkut ovat nopeita ja rajuja, jotkut kuin halauksia, seesteisiä, selkeitä.

Kun näen päätä kääntämällä Närhisen kolmiulotteisten esineiden rivit, Korpijaakon niittyvalokuvien rytmin ja Wrightin tasaiset valokuvaruudut, kaikki on hetken järjestyksessä. Pekilon portaat näyttävät kaiken keskellä omilta riveiltään, niistä tulee hyvä mieli.

Niin, portaat. Todiste siitä, että ihminen usein ottaa niin yhdenmukaisia askelia, että hänelle voidaan suunnitella maailma.

Esineiden määrä ja järjestys myös jännittää. Järjestys paljastaa meidät: mitään ei voi piilottaa.

Taidenäyttelyissä tekee välillä mieli katsoa ikkunasta ulos, sillä maisema puhdistaa mielen kohtamaan jälleen uusia teoksia. Täällä maisemat mahtuvat tehdasrakennuksen sisäpuolelle. Aivan kuin tuuli olisi seisahtunut, olisi tullut keskikesä.

Näkymä Pekilon vanhaan valvomoon

18.7.

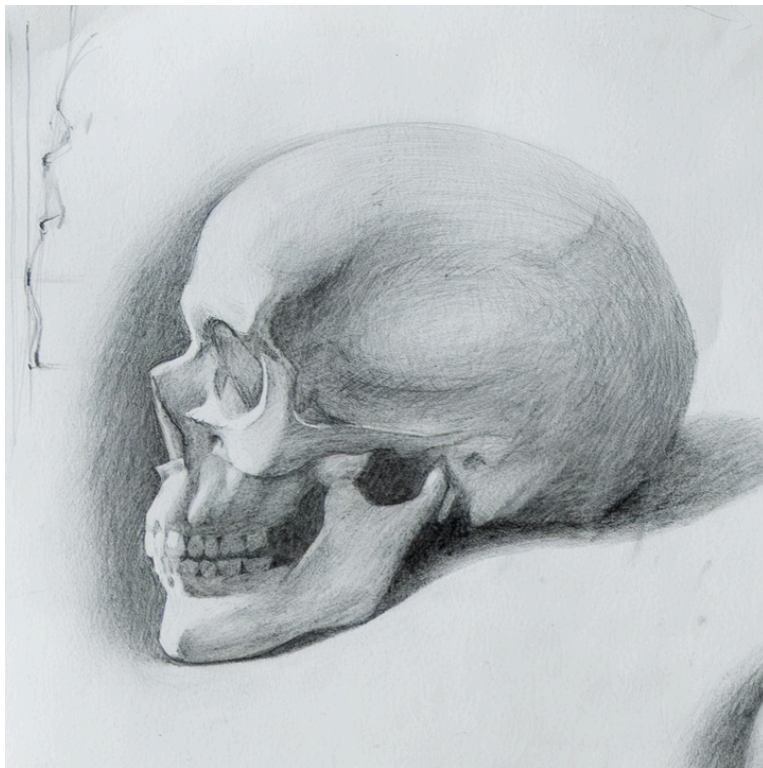
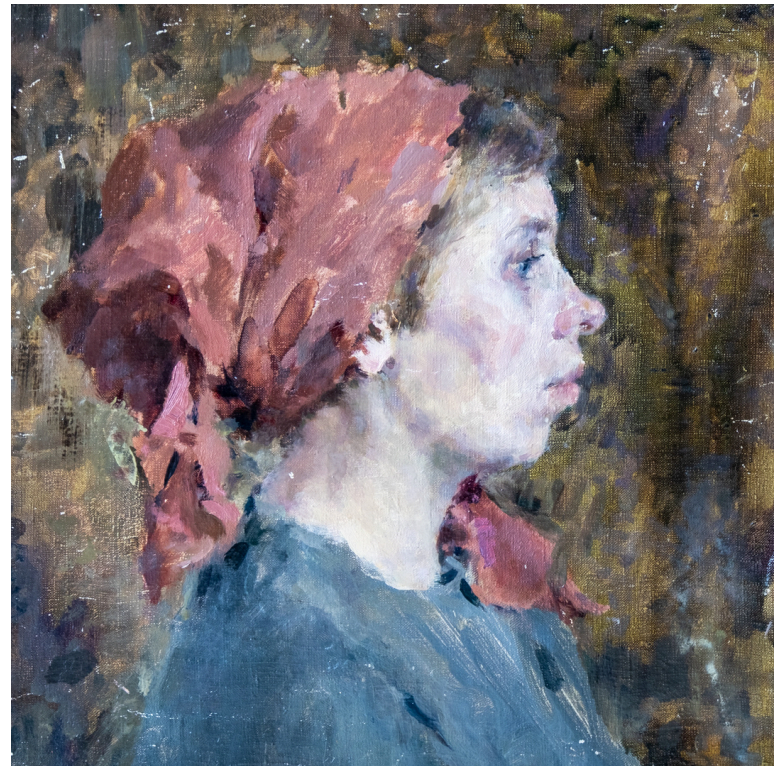
Seinä on täynnä Repin-instituutin alumien piirtämää ja maalaamaa. Elävää mallia, asetelmia. Taiteen tekemisen ikuista totuutta: on harjoiteltava.

Mitä enemmän tekoälykuvat mainostavat meille helppoutta ja nopeutta, sitä enemmän ihmisyydestä katoaa. Sillä helppous on ihmisyyden vastaista. Uudestaan tekeminen ja onni siinä, että toistaa, on inhimillisen oppimisen ydin.

Kaikkien harjoitusten, teosten ja tekemisen arvo on siinä, että kerrokset näkyvät niissä. Koko ihmisen elämä, kaikki sivupolut, jokainen erehdys, haparointi ja onnistuminen.

Se on taide.

Ja kun tunnistaa taiteen/taidon, siitä tulee itseensä lupauksen valo. Ihmisestä on moneen, olisiko minustakin?

Repin-instituutin alumnit:

Aleksandra Kulonen, Tatu Arminen, Kristiina Elo, Ninni Karjalainen, Alexey Kovzun, Vladimir Lipets, Elizaveta Parkkonen, Suvi Rajakanto, Irina Rebnitskaya

19.7.

Kesäteatterit ovat kyläaukioita, joissa seurataan elämänaapurien toimintaa ja valintoja, saadaan hymähtää, tuo on ihan kuin minä. Saadaan iloita, no en minä ainakaan tuolla tavalla. Teatterin alkukoti, tarinankerrontaa taivasalla (ei onneksi aivan; Väinölän kesäteatterissa on sadekatos).

Ihmisyyden tunnustajat -yhteisön kesäteatterin näytelmä Sirkus Lystikus on osa kuvataideviikkojen ohjelmaa. Esityksessä pohditaan muutosta, luopumista ja irti päästämistä. Kuinka muutos vaikuttaa ihmiseen ja hänen suhteisiinsa muihin?

Mitä katsoja saattaa kokea?

Jotakin uudenlaista. Fyysistä. Visuaalisen maailman.

Että esitys havahduttaa. Näytelmän jälkeen ajattelee: on tärkeää, että muutos lähtee ihmisestä itsestään. Vaikka muutos voi herättää vastarintaa ja valinnat olla vaikeita, näytelmässä/elämässä on huumoria.

Teatteri on olemassa hetken, täysillä läsnä. Niin kuin kesä, jää ajatuksiin, katoaa, tulee uudestaan mieleen. Tulee mieleen jostakin sanasta tai teosta, valinnasta joka on aivan kuin. Tulee mieleen olla itse vapaampi valitsemaan, kun on yhdessä katseltu, tutkittu tätä.

Päivitystä varten on haastateltu kesäteatterin kävijää Arja Moilasta.

20.7.

Meret, aavat. Ensin on vain väri. Sitten on pientä, liikkuvaa.

Simo Mantere antaa suurilla kankaillaan katsojalle mahdollisuuden olla pieni. Antaa merkitystä jäljille ja suunnille. Kun katselen tätä suurta, miltei tyhjää, jokaisella teolla on minulle merkitys.

Tämä on katseen koreografiaa, minulle ehdotettu tanssi. Ylös, alas, ympäri. Toinen kierros!

Kaikki putoaa, sekä kuvassa että minuun. Ilo, jonka uppoaminen tuottaa!

Simo Mantere - Kalliossa kesällä - 2018

21.7.

Miltä suomalaisen taiteen klassikot näyttävät? Lukitulta totuudelta vai voiko niissä nähdä jotakin sellaista, mikä puuttuu? Taidehistoria ei saisi muuttua vankilaksi. Taide ei ole pysyvää, on vain jälkiä ihmisistä.

Dorian Bajramovic on maalannut uuden version Gallen-Kallelan Ad astrasta. Sen katse on kysyvä, ehkä vähän kyllästynyt. Näinkö minun pitäisi poseerata? Onko tämä asento oikea?

Maalaus on kaunis ja siinä otettu rooli näkyy selvästi. Malli on enemmän ihmisenä läsnä kuin alkuperäisessä maalauksessa, jossa on idea, ei yksilö.

Kysyn, kuka hän on. Katson häntä ujommin.

Dorian Bajramovic - Rykelmä ja Mora - 2025

Dorian Bajramovic - Ad Astra - 2025

22.7.

Ryhmä arkkitehteja on suunnitellu koteja Pekilon näyttelyn taiteilijoille. Nämä kodit ovat esillä pienoismalleina. Kiehtovina pienoismalleina.

Kysymyksiä, kuten: Tekeekö koti asukkaan vai asukas kodin? Mikä on kodin raja? Voiko olla niin, että kaikki kodista ulos heitetty on edelleen osa kotia, eikä vain se, mitä kotiin kannetaan sisään. Entä valo ja lämpö, kenelle ne kodissa kuuluvat.

Pienoismallit saavat miettimään taiteilijuutta. Taiteilijoiden kodeista on tehty luovuutta ylläpitäviä ja mahdollistavia tiloja. Mutta entä jos taiteilija ei haluaisikaan olla aina töissä, haluaisi lopettaa ja levätä. Beata Pekkarisen Kollaasitalon yläpuolella leijuu valtava mobile ajatuksia, joka tuntuu uhkaavalta. Alati toimiva luovuus voi myös musertaa ihmisen.

Haluaisin kokeilla, kuka olen jo kulkisin näissä tiloissa. Huoneita, portaita, miten valo käyttäytyy.

Leo Hirviniemi, Kimmo Hokkanen, Jesse Kitinoja, Mari-Sohvi Miettinen, Essi Nisonen, Leo Nuutinen, Beate Pekkarinen - Kaupunkikaava taideteoksena: Talodialogit - 2025

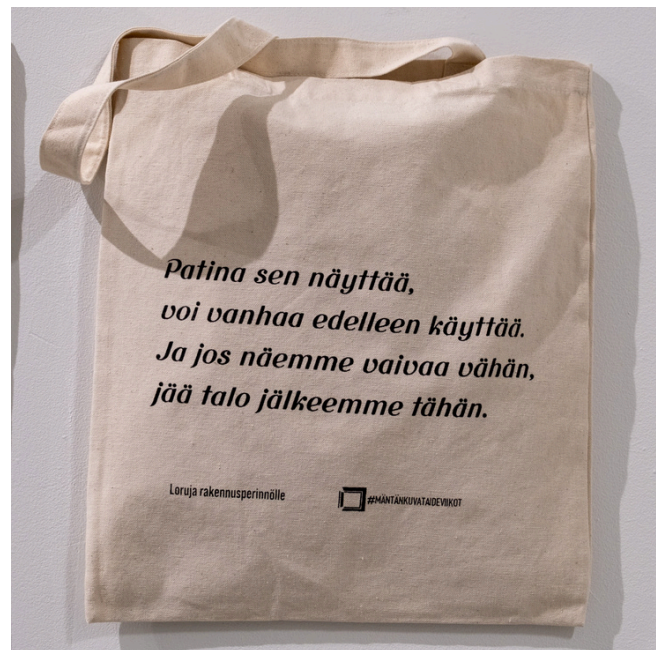
23.7.

Loruja, joita voi kantaa mukana kauppakassissaan kuin loitsua tai mantraa. Iida Kalakosken ja Riina Sirénin lorut toistavat maailmaa ja luovat sitä. Se, miten rakennuksista puhutaan, luo kontekstia, jossa rakennukset nähdään. Loruissa elää korjaamisen onni, kyky juurtua. Urbaanin arvokkuus: korvaamattomat ostarit!

Lorukassien kanssa esillä on Amanda Ikosen tutkielma Mäntän Pirtutehtaasta – siitä hienosta tornirakennuksesta, jota ainakin itse katselen joka kesä Pekilon katolta ja toivon että asuisin siinä. Vuosi vuodelta sen rapistumista on voinut seurata, sattua sen kanssa.

Ikosen visioi rakennukselle tulevaisuutta taiteen paikkana. Historialliset rakennukset ja taide ovat usein hyvät yhdessä, enkä epäile etteikö tässäkin tapauksessa olisi niin.

Suojeleminen on teko, ja tekojen puutteessa ihmisiin iskee turhauttava tarve saada lohtua. Tämä on tärkeää ihmisille, miksei se ole tärkeää rahalle? Jäämme odottamaan.

Amanda Ikonen - Mäntän vanhan
pirtutehtaan muutossuunnitelma - 2025

Iida Kalakoski & Riina Sirén -
Loruja rakennusperinnölle - 2025

24.7.

Jaakko Rustanius piti Ingresin viulu -sarjan puheenvuoron taiteilija Carlo Levistä, joka ei välttämättä ole yleisölle kovin tuttu. Mutta miksi ei? Miten taiteilijan tunnettuus muodostuu?

Ajattelen itse usein niitä tarinankertojia, taiteilijoita ja muusikoita, jotka ovat eläneet ennen tallentamisen aikakautta. On ollut yhtä lahjakkaita, sitoutuneita ja kunnianhimoisia tekijöitä myös niinä aikoina, joista emme tiedä mitään. Mitä katoaminen on ja miten siihen tulisi suhtautua?

On mahdollista nostaa vähemmän tunnettuja taiteilijoita esiin, kun heistä on olemassa tieto. Rustanius teki niin, yleisö keskusteli, oli hyvä olla utelias tiedon äärellä, oppia.

Samana päivänä oli tarjolla Taidesoppaa, jossa Rustanius keskusteli Iida Kalakosken, Kaija Kaitavuoren ja osallistujien kesken rakennustaiteen arvostamisesta ja säilyttämisestä. Esimerkiksi: miten kaupunkisuunnitelu on oikeasti tärkeää, sitä harvoin ajattelee. Arkkitehtuuri voi lähestyä monin tavoin tilannetta, jossa rakennusten hinnat kehittyvät eri seuduilla eri tavoin; muuttamalla, säilyttämällä, uudistamalla siellä, missä kaikkea ei tarvitse tehdä alusta uudestaan.

Tekstiä varten on haastateltu Ingresin viulu -puheenvuoron ja Taidesoppaa-tapahtuman osallistujia.

Kuva: Anton Ripatti

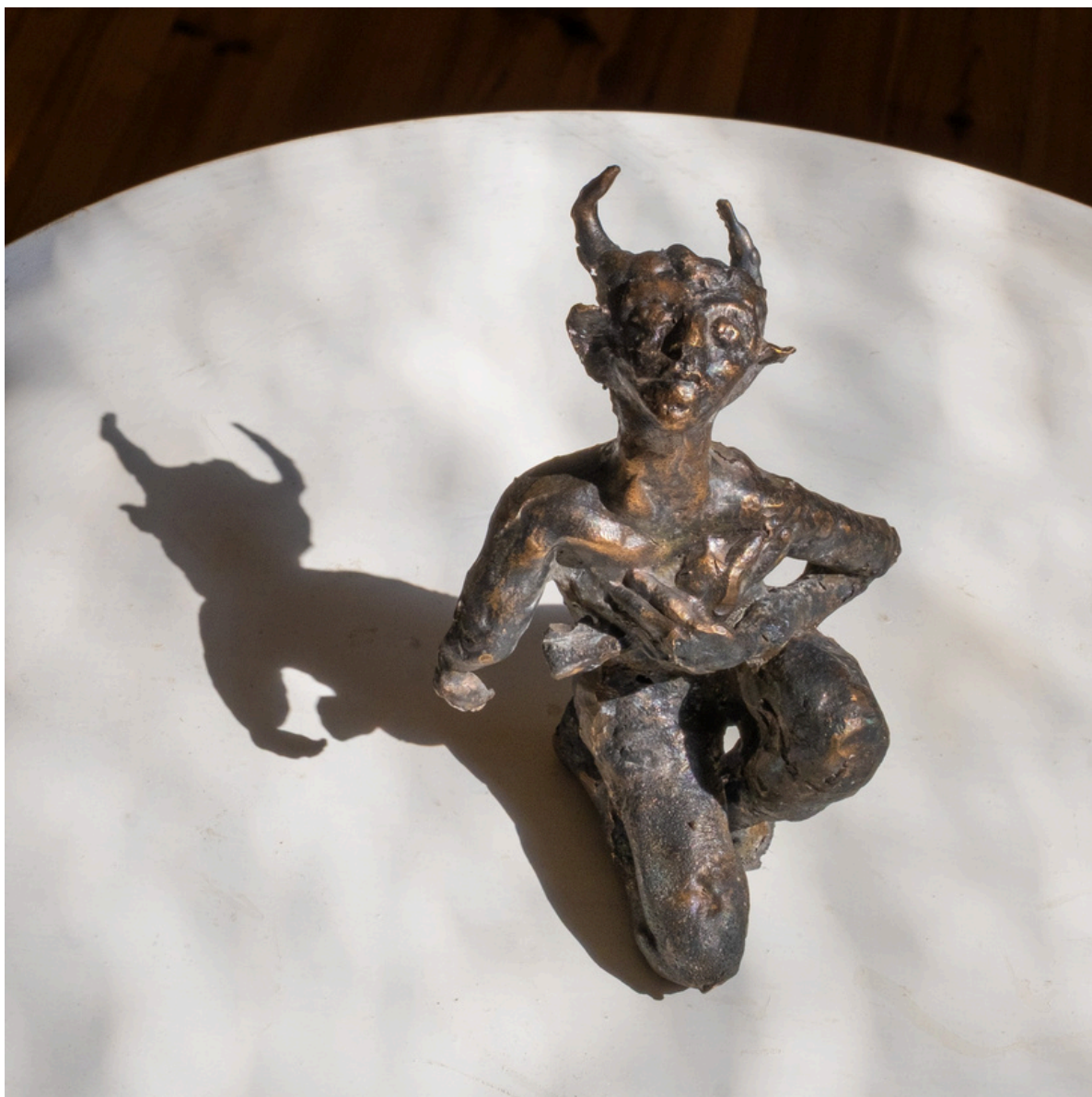
Jaakko Rustanius - Ingresin viulu - 2025

25.7.

Pieni liekki, elävä kuin olisi syntynyt, ei luotu. Istun portaalle veistoksen viereen. Juttelemme. Mitä sinä pidät sydäntä vasten. Kasvavatko paholaisen sarvet koko elämän. Onko sinulla kuuma, onko sinulla jano.

Joonas Peltolan pieni veistos vangitsee minut. Tällaista elävää pysäytettyä on hyvä katsoa. Kuin saisi kesytetyksi perhosen.

Elämä läikkyy yli, melkein liikahtaa. Ei malta olla. Nousen ja katson muualle, annan sen lähteä.

Joonas Peltola - Melko kiltti pikku paholainen

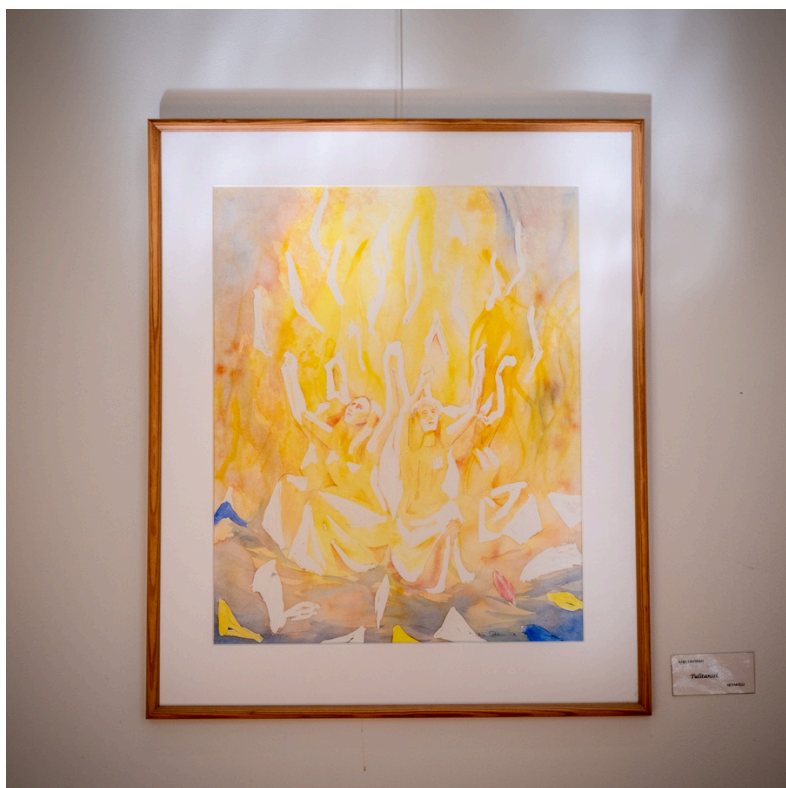
26.7.

Piiri on liekkejä, ihmisen muoto on hetkellinen on tulen muoto. Reija Tähtinen on luonut jotakin niin kirkasta että palaako paperi. Valaisee edestä kaikkialta.

Kädet ylhäällä on raskasta istua pitkään, suut ovat kiinni, hengitys polttavaa.

Tässä kuvassa yhdessä oleminen = sielu. Ihmistä ei ole olemassa yksin, vain joukkona, tämä sanoo.

Kiitos, tämä sanoo myös.

Reija Tähtinen - Tulitanssi

27.7.

Katsoa tarkasti: jotakin jää aina tarkentumatta. Koteja, koreja, hauras(tuva) turva, jossa kasvaa hedelmäksi. Kirpeää, onko syötävää, onko.

Riitta Pietilän kuvissa on sydän korin sisällä. Miten se tuntuu tutulta kun itsellä on myös. Verisuonet, kas että olemmekin.

Inhimillistäkö kasveja vai tunnistanko niitä. Annanko niille tarinan ja nimen.

Riitta Pietilä - Sinut minä löysin 1 & 2

28.7.

Satulia Saarilehto on kuvannut suojelupyhimyksiä. Valokuvannut, eli tavannut heitä. Katselen ilon ja ahdasmielisten suojelijaa. Miten ilo ja ahdasmielisyys ovat yhtä, voivatko ne olla toistensa vastakohdat? Ei, kyllä ahtaallakin mielellä voi tuntea ilon.

Pyhimyksellä on silmät kiinni koska kyllähän ilon tunnistaa näkemättä. Samoin tunnistaa ahdasmielisen läsnäolon. Joko hengittää vapaasti tai ei. Hän on auringonkaltainen, laajenee.

Jään kiinni ahdasmielisiin. Onko heitä oltava, jotta voi olla iloa? Onko kaikille oltava tilaa?

On.

Emme voi valita, ihmisyyys on säteitä, kaikkea.

Satulia Saarilehto - Ilon ja ahdasmielisten suojelupyhimys

29.7.

Mosaiikki kuten kevät on, kaikki eletyt vuodet limittäin, ikuisesti sama kevät. Valo, valon odotus ja sitten kun se tulee. Halutaan tuo vuodenaika, ei tuota, ihminen on tyytymätön eläin. Kevääseen usein halutaan, mutta ei sekään kaikille sovi.

Pekka Peltola on rikkonut herkän kasvikuvan vaaleanpunaisella tekstillä. Kuin ilmaan tehty graffiti. Suomen kevät: aseettomuus.

Ajattelen näiden sanojen yhteyttä ja eroja. Ajattelen puolipilkkua, sitä ajattelen tosi paljon. Puolipilkku oksien ja lehtien lomassa, tämä rauhallinen väite mutta raju, me elämme sotapuheessa, mitä on olla aseeton.

Aseeton on sydän auki. Aseeton on kun rakastuu. Usein keväällä ihminen on pimeän jälkeen ohutnahkainen ja helposti särkyvä. Sitä pitää pidellä hellästi.

Pekka Peltola - Suomen tulevaisuus

30.7.

Kultainen kiekko taivaalla, uupunut lintu. Taivas kuin kannustuksia huutava yleisö.

Tämä on urheilusuoritus, huippuhetki, löytääkö lintu laskeutumispaikan, saako se mitalin. Kultaisen kiekon kaulaansa.

Merja Saarilehto on maalannut upeita värejä, olen kuumen yön lumoissa. Vesi pelottaa niin kuin väsynyttä lintua, lintu painaa jo luitaan enemmän.

Räps, jälleen yksi siivenisku, räps, toinen. Se tekee mieli ottaa kämmenelle ja kantaa.

Merja Saarilehto - Sotka

31.7.

Teos on ripustettu näyttämölle kuin alttaritaulu. Sen luo pitää kiivetä portaita. Kuvassa on sotaa ja massakuolemaa, aaltoja jotka kulkevat ihmiskunnan läpi, kiskovat meitä, me emme voi niille mitään. Aaltoja, joihin lapsi kahlaa huomaamatta että on jo kahlannut.

Juha Saarilehto on tuonut tähän historian toistumisen ja toistumisen.

Pidän siitä että tietäminen voi olla näin yksinkertaista. On ihmeen helppo sanoa että älä tapa.

Juha Saarilehto - Aallot

1.8.

Pysähtyminen: ulkona.

Istun Taavetinsaassa, otan kengät jalasta ja eväät repusta. Ensimmäinen hyttynen.

Taide on syy tulla tälle saarelle kesäisin mutta jään katsomaan kun vesi, puiden lehtien väpättävät varjot. Pysähtyminen yhden ja toisen kohteen välillä, katseen ja mielen puhdistaminen.

Saatan itkeä koska olen nähnyt sen surullisen teoksen, saatan iloita viirejä, jotka kertovat missä olen. Viirejä joiden ohi, läpi, joita pitkin olen ajanut kaupunkiin useamman kerran. Viirejä, joista en koskaan näe jokaista enkä koskaan kokonaan, mutta riittää että tiedän miten paljon niitä on.

Tai saatan katsella saaren mystistä huvimajaa.

On kesä on Mänttä on minut tähän. Toistuvuus, ennennäkemättömyys, yhtäkkinen eläimen ääni lähellä.

Paviljonki Serlachius Kartanon Taavetinsaaressa.

2.8.

Riikka Leinonen opasti Pekilon näyttelyssä heinäkuun lopussa. Ei-opaskierroksella puhuttiin esimerkiksi esteettömyydestä, ihmisoikeuksista ja siitä miten tilat ohjaavat toimintaa. Taiteen edessä istuttiin tuoleilla.

Miltä se tuntui?

Radikaalilta; että taiteen katsomisen ei tarvitse olla suoritus. Taiteen edessä voi istua ja pitää sitä lepo hetkenä. Taidekin muuttuu, kun sen edessä lepää, se muuttuu lähestyttävämmäksi. Taide ei ole kryptinen viesti tai arvoitus, jota pitää ratkoa. Kun sille antaa aikaa ja rentoutuu itse, teokset tulevat vastaan. Avautuvat.

Rentoutuminen taiteen tiloissa, kysymys johon on joskus vaikea vastata. Miten rentoutua tungoksessa, miten rentoutua, jos tilassa ei ole tuoleja. Saako nojailla seinään? Saako istua lattialla? Istuminen radikaalina tekona.

Pekilossa on paljon teoksia, jotka on ripustettu matalalle. Eri korkeudet palvelevat erilaisia yleisöjä, ja tällaisen konkreettisen teon, monenlaisen ripustuksen, näkeminen liikuttaa. Kävellessäni näyttelyssä voin miettiä, tuo on minulle hankalaa, mikä kaikki minulle helppo on hankalaa jollekulle toiselle. Tai: jos tämä ärsyttää minua, miksi.

Taidetta ei tarvitse käydä tervehtimässä nopeasti kuin velvollisuudesta jotakuta josta ei niin tykkää. Taiteen kanssa saa hengittää.

Tekstiä varten on haastateltu opastukseen osallistunutta Saara Heikkilää.

Riikka Leinonen - EI -opastus - 2025

3.8.

Se surullinen teos.

Eläinoikeusakatemian videoessee käsittelee surua, keitä surraan ja miksi, keiden surua vähätellään. Miten toiset elävät elävien eläinten kanssa ja toiset kuolleiden. Näitä suojellaan, näitä hellitään, näitä tapetaan ja syödään.

Suru on eettinen teko, se on eläimistä välittämistä, essee sanoo.

Surun arvoinen on rakkauden arvoinen, se sanoo.

Siksi ihminen ottaa lemmikin: koska rakastaa ja haluaa jakaa elämää. Ja sitten toinen menettää toisen, yleensä aina erikseen.

Minulla ei ole lemmikkiä.

Minä ajattelen: entä jos on murtunut jo niin monta kertaa ettei halua enempää. Ja sitten rakastan vahingossa muiden lemmikkejä, olen taas vaarassa murtua.

Surua ei voi suorittaa, se vie.

Kuuntelen surun ääntä, en tiedä mihin katsoa. Laulu kutsuu eläintä ja minua.

Eläinoikeusakatemia - Surutyö - 2025

4.8.

Karkkien näkeminen tuottaa aikuisellekin lapsenomaisen ilon: sokeruhumala, lupaus kuplivasta nauravasta. Karkkeihin liittyy kapina ja vapaus. Eiväthän ne hyväksi minulle ole, mutta en välitä vaan päätän tehdä tämän epäterveellisen teon. Ja miten ihana se on!

Ja sitten tulee sokeriöveri, huono olo, kaikki arki takaisin.

Parasta on kuitenkin se mitä on ennen syömistä: haistaa, nähdä, ojentaa käsi karkkeja kohti.

Benedict Haener on tehnyt karkkeja muistuttavia suuria koruja. Niissä on timantteja sokerihuurteena ja mikä pettymys se onkaan: sokeri tuo enemmän aisti-iloa kuin timantti.

Mutta myös, taas: mikä on kenellekin arvokasta. Karkki voi olla toiselle sellainen luksus, ettei siihen ole koskaan mahdollisuutta, onko ruokaakaan, onko turvallista kotia. Toisilla on kaikkea, toisilla on timanteista tehtyt karkit.

Benedict Haener - Sugar free peach necklace, Sugar free peach bangle, Sugar free Apple bangle - 2024

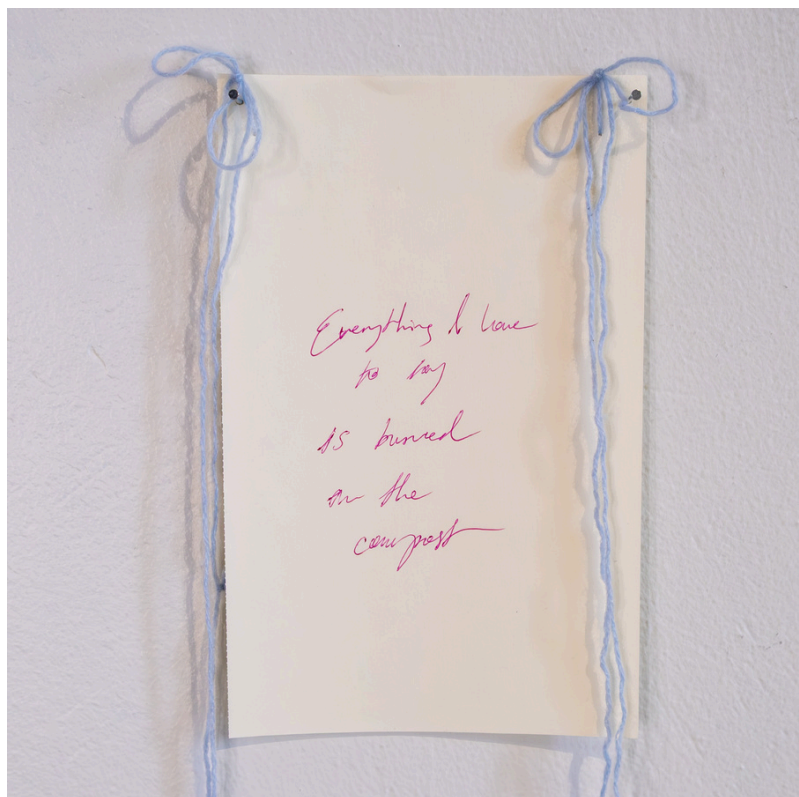
5.8.

Kaikki mitä ihminen on halunnut itselleen sanoa ja kirjoittanut päiväkirjoihinsa, maatuu tässä tunkiossa. Ramina Habibollah on tuonut kompostin näyttelytilaan.

Päiväkirja on ihmisen jäljennös, tallenne. Tässä ihminen on valinnut itse maatumisensa tavan ja paikan. Tässä hän nyt poistuu keskuudestamme, vaikenee iäksi, emmekä enää koskaan saa tietää, mitä hän ajatteli.

Päiväkirjoissa on paljon noloa. Olen pohtinut paljon omia päiväkirjojani, joista haluan eroon. Niiden polttaminen tuntuu tarpeettoman aggressiiviselta. Mutta ne voisi tosiaan haudata maahan. Niiden voisi antaa hitaasti muuttua joksikin muuksi, arvokkaammaksi, joksikin mikä voisi ylläpitää elämää.

Meillä on taipumus pitää omia ajatuksiamme hirveän tärkeinä. Kuitenkin kaikki on samaa maatuvaa massaa, lopulta, tai oikeastaan aika pian.

Ramina Habibollah - Tunkiolla on hyvä olla - 2023

6.8.

On kuuma. On niin kuuma ja kirkas, ja lattia sykkii.

En pidä: yllättävistä äänistä, kirkkaista valoista, kuumasta ja ahtaasta tilasta.

Mikko Rekosen teoksen pienessä ahtaassa sisätilassa joudun miettimään, mistä pidän.

Pidän pimeydestä, joka kirkkaiden välähdysten välillä sulkee minut nimettömään olemiseen. Oikeastaan alan pitää kuumuudestakin. Pieni koppi muuttuu deprivaatiokammiksi, jossa minulta on otettu pois niin monta asiaa, että pelkistyn itsekin.

Makaan kopin lattialla selälläni. Kaiken hälyn keskellä lattia on elävän olennon syli, se kantaa minut kaiken sen yli, mitä en halua kokea.

Mikko Rekonen - Panic - 2025

7.8.

Pia Lindman mahdollisti aistinalista (subsensorial) virittäytymistä työpajoissa, joita hän tarjosi yhdelle henkilöille kerrallaan. Osallistujat saivat tilan, jossa rauhoittua ja keskittyä omaan kokemukseensa siitä mitä tapahtuu tietoisuuden tuolla puolen. Lindmanin kehittämä hoitomuoto paneutuu kehon ja mielen väliseen viestintään.

Millainen kokemus oli?

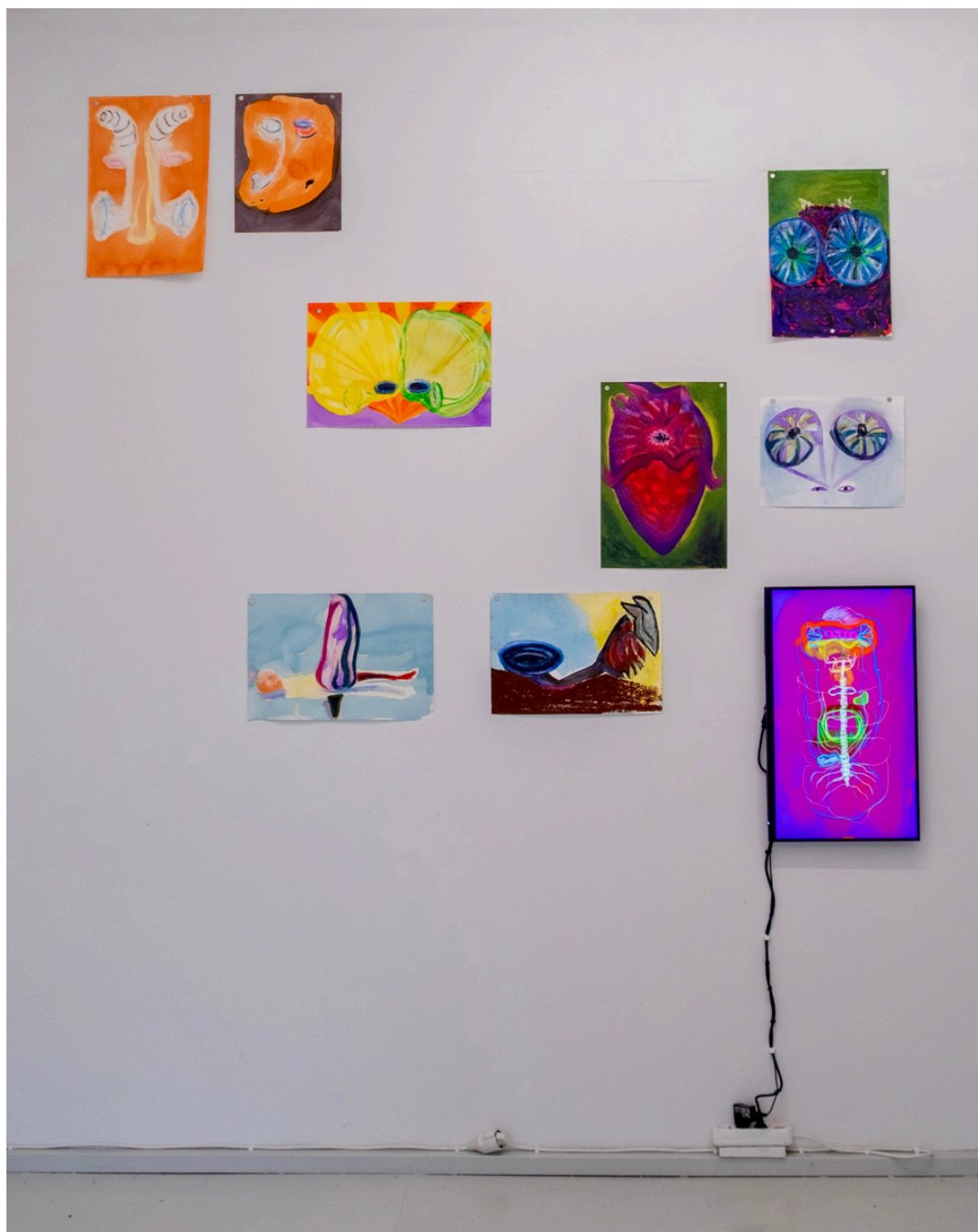
Keskittyvä. Mielenkiintoinen. Ajattelunaiheita antava.

Lindman antoi hoidettavalle viitteitä siitä, mitä näki, joskus syvällekin piilotettua, mutta hänelle ei tarvinnut puhua näistä asioista jos ei halunnut. Ja koska oli turvallista, oli rauha. Lindman piirsi kehon ja mielen tilasta näkemistään asioista teoksia.

Mietin onko taiteilija-hoitajan päästäminen lähelle helpompaa, tietynlainen viritys, luovuus johon voi luottaa. Onko ihminen vastaanottavaisempi kuville kuin sanoille. Onko itseensä keskittyminen aina hyvä juttu. Onko mahdollista nähdä toisen mielen ja kehon peittojen alle. Onko taide aina tällaista näkemistä. Onko taiteen vastaanottaminen aistien alle menevää.

Kun on mahdollista olla rento, on mahdollista ottaa vastaan. Ja sitten: on jotakin, mistä jatkaa.

Tekstiä varten on haastateltu Ingresin viulun osallistujaa.

Pia Lindman - Aistinalisten hoitosessioiden öljyväriliitu- ja mustemaalaukset - 2025

8.8.

Vitriinissä on kehojen osia, proteeseja, ratkaisuja. Mitä tehdään kun kehosta (syystä tai toisesta) puuttuu rinta → tehdään tilalle kultainen! Tehdään puuttuvasta kädestä koru!

On arvokasta olla rikki. Me menemme kaikki rikki, se on elämän luonne.

Herkistyn Nadiyen teosten edessä. Että on olemassa tällaisia näkyviä, pieniä esineitä, jotka kertovat miltä tuntuu elää ja elää ja elää. Se tuntuu särkymiseltä. Se tuntuu paikkaamiselta.

Mikä aarre, oma keho ja kaikki mitä sen kanssa.

Nadiye - Bodies - 2019

9.8.

Jaakko Kahilaniemen teos pohtii kiintymystä, rakkautta, lapsuutta, ihmismielen kykyä suojata itseään, pelkoa. Pohdintojen kanssa kulkee kuva, jossa ihminen/pohtija kävelee metsässä aseen kanssa, koira mukanaan. Kaikesta rakkaudellisesta puheestaan huolimatta ihminen on valmis tappamaan eläviä olentoja. Se kertoo ihmisen mielestä ja mielen kyvyistä enemmän kuin sanat, joita kuuntelen.

Mihin hän on kiintynyt; ainakin tähän koiraan.

Toisaalta puhe on kuin toisi sisäisen monologin esiin muille. Mitä yksinäisissä hetkissä metsässä kävellessä miettii, voi tosiaan olla että rakkautta ja pelkoa, elämänselitystä.

Ruudulla välähtävät uskonnolliset symbolit kertovat minulle että tästä kaikessa on kyse. Tätä kaikki yrittävät vuorollaan selittää: ihmistä. Ihminen yrittää aina.

Selittäminen on työ, joka syntyy kun ihminen syntyy. Joka kerta.

Horus – Silmän muotoinen merkki. Symboloi suojaa

Kelttiläinen risti – Risti ympyrällä. Yhdistää kristinu perinteen.

Mjolnir – Thorin vasara Skandinavisessa mytologias suojaa.

Hampurilainen – Symboli edustaa hampurilaisravint -paikkaa. Käytetään opasteissa, kartoissa tai mobiili

Ouroboros – Käärme syömässä häntäänsä. Edustaa

Hirvivaara – Liikennemerkki, joka varoittaa hirvieläi yleinen metsäisillä ja maaseutualueilla, joilla hirvika

Torii-portti – Punainen portti. Merkitsee siirtymää r

Nelilehtinen apila – Harvinainen apila. Symboloi on

Jaakko Kahilaniemi - Kiintymys 2025 - 2025

10.8.

Kuvataiteilija Markku Haanpää EI-opasti elokuun alussa Pekilossa. Taiteilijan ajatus on, että tekoälyn (AI), sijasta tarvitsemme EI:tä – Earth Intelligenceä. Hän kertoi työskentelystään ja esitteli näyttelyä sekä omaa taiteellista ajatteluaan.

Miltä se tuntui ja kuulosti?

Esitys oli liikuttava. Kuunnellessa sai pohtia omia arvojaan ja valintojaan. Oli hyvä että taidetta sai kuitenkin katsella itse; taiteilijan näkemys teemasta oli rikastava, eikä peittänyt alleen katsojan omia kokemuksia teoksista.

Haanpäälle on työskentelyssään tärkeää ekologinen kestävyys sekä vaikuttaminen ympäristön ja eläinten puolesta. Nämä teemat voivat koskettaa niin että yleisö itkee, heissä liikkuu jotakin, se liikkuu kyyneliksi asti.

Tuntuu hyvältä ihan vain tietää tämä. Kiltteyden ylilajisuus, että ihminen osaa aina välillä olla eläin muille.

Tekstiä varten on haastateltu opaskierroksen osallistujia Kirsi Kreanderia ja Jaana Besmondia.

Markku Haanpää - EI -opastus - 2025

11.8.

Istun alas, jotta kasvomme ovat samalla korkeudella, jotta olemme hetken samoin. Olla ihminen = huomioida toinen ihminen.

Häneltä putoaa nyt kaikki, hän itsekin kuluu ja rapisee pois. Hänet on koottu palasista.

Mitä on kantaa muidenkin elämää kuin omaa, eihän sitä jaksaa. Ilme on kauhua.

Väsyä = kauhistua.

Restlessminds on tehnyt teoksen = ihmisen.

Haluan lohduttaa, en tirkistellä. Katson pois, annan tilaa.

Restlessminds - A woman who needs to take a break - 2023

12.8.

Rauhanmerkki on tuttuudessaan kulunut symboli, sen tunnistaa jo aika pienistä vihjeistä. Mutta mitä siitä tulee kun se särkyä, kun se on selvästi kokenut kovia.

Ensin on: kirjaimellinen tulkinta rauhasta; idealismi joka on särkynyt. Lin Cheungin teoksessa kivettynyt, jäykkä ja jähmeä ajattelu hajoaa. Se ei opi joustamaan, se ei opi mitään.

Mitä näen: näen viivoja ja pintoja. Joku toinen näkee mitä viivoista ja pinnoista voi rakentaa, ja se muuttaa maailman.

Lin Cheung - Delayed Reactions: Disturb - 2017

13.8.

Portaikon ovi ei olekaan lukossa. Pääsen tilaan, jossa en ole ennen ollut.
Portaikossa on lahja. Löytöesineitä ja valoa, kaunista miten valo on enemmän kuin itsensä.

Valo on kohteensa.

Valo on näkijänsä.

Jere Suontaustan kukat valaisevat rappusia, mutta oikeastaan tekee ihan hyvää että on enimmäkseen hämärää. Kaiken katsomisen ja näkemisen keskellä hämärä on antoisaa lepoa. Ja se, etten tiedä, minne portaista päädyn.

Hiljaiset kukat. Liikkumattomat kukat. Kovat, kipeät kukat.

Jere Suontausta - Transient Significance: Orange on a Blue Planet - 2025

Jere Suontausta - Bloom I ja Bloom III - 2025

14.8.

Jussi Järvisen nenäkorut ovat aluksi mielestäni koomisia. Että jokin tällainen voisi olla koru. Siitä näkee kivun, se on niin suuri ja painava.

Mutta kivun kenelle? Onko tämä koru rangaistus, onko tämä pakko?

Vai onko tämä tapa kantaa asetta mukana?

Koru voi olla teko, joka odottaa että se tehdään.

Jussi Järvinen - Nenäkoru 1 ja 2 - 2024

15.8.

Zhipeng Wang on tehnyt koruja teestä ja kahvista. Rutiineista, arjesta. Juuri siitä mikä rakentaa ihmiselle identiteetin.

Tärkein kysymys: otatko kahvia vai teetä? Olen aina miettinyt, miksi jotkut rakastavat toista ja inhoavat toista, miksi se on niin usein joko-tai-valinta.

Ja voiko ihminen lopulta edes itse valita, mistä pitää? Voiko jalostaa makuaistinsa ja alkaa nauttia inhoikeistaan. Miksi kukaan tekisi niin, maailmassa, jossa kaikkea on saatavilla.

Näissä juomissa/koruissa on yhdessäolon hetkiä ja lohtua. Näissä juomissa/koruissa on perhe, kulttuuri.

Zhipeng Wang - Identity Ring - 2022

16.8.

Hanna Rantala on ohjannut kuvataideviikkojen ajan työpajojen sarjaa, jonka ytimessä on ollut haitalliseksi vieraslajiksi luokiteltu komealupiini. Työpajojen kokonaisuuteen kuului Niitto - lupiinien niittäminen talkoovoimin; Lupiinin uusi elämä - mustemaalaustyöpaja, jossa tehtiin maalauksia lupiinin kukinnoista saadulla pigmentillä; sekä Lupiinidialogit, joissa jaettiin keskustellen kokemuksia ja ajatuksia luonnon monimuotoisuudesta, ihmisen vaikutuksesta ja vastuusta.

Dialogeissa keskusteltiin kysymyksistä kuten montako lupiinia tänä kesänä on nähty, mietin tuttua mökkitietä jonka varrella niitä oli tänä vuonna vähemmän. Ajattelen myös onko kauneus eräänlainen selviytymismekanismi, miltä tuntuu niittää pois kukkia, onko se esteettinen teko.

On helppo tietää mutta olla tekemättä mitään. Lupiinit ovat usein vähän ei-kenenkään-maalla tai jonkun-toisen-maalla. Dialogeissa näitä asioita konkretisoitiin. Miten kaunis voi olla haitallinen, miten jokaisen pitäisi osallistua, miten tämä kitketään, tähän on jo joka paikassa.

Pekilon seinälle päätyneet mustemaalaukset ovat herkän violetteja, sinisiä ja yllättäen tuossa on keltaista. Sanoja, viestejä kuin kukilta meille ja kuvia. Täpliä, kukkia, hyönteisiä, maasta tullutta, ihmisen kautta.

Tekstiä varten on haastateltu lupiinilaboratorion osallistujaa.

Hanna Rantala - Lupiinilaboratorio - 2025

17.8.

Sanoja seinillä. Kalle Lampela on koonnut taidejargonia teokseksi, joka sopii harvinaisen hyvin taidetilaan. Voin tässä kävellessäni heti kiinnittää huomiota siihen miten puhun/kirjoitan.

Pelkään että nimeni tulee esiin jargon-esimerkeissä mutta nautin lukemisesta. Kaiken voi sanoa kirkkaasti, pakenematta.

Minä, geneerinen taiteenkatsoja tässä, lanseeraa tätä kokemuksellista tapaa kirjoittaa. Tämä on prosessi, tämä ei pääty, tässä kontekstissa olen tämän kesän olento.

Kalle Lampela - Varo taidejargonia! ja Ei -taiteen lyhyt oppimäärä - 2025

18.8.

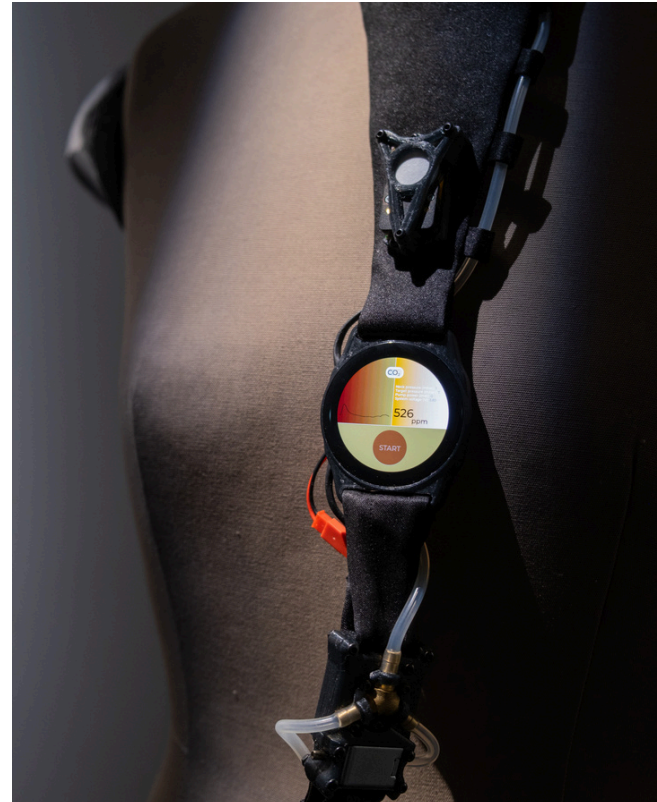
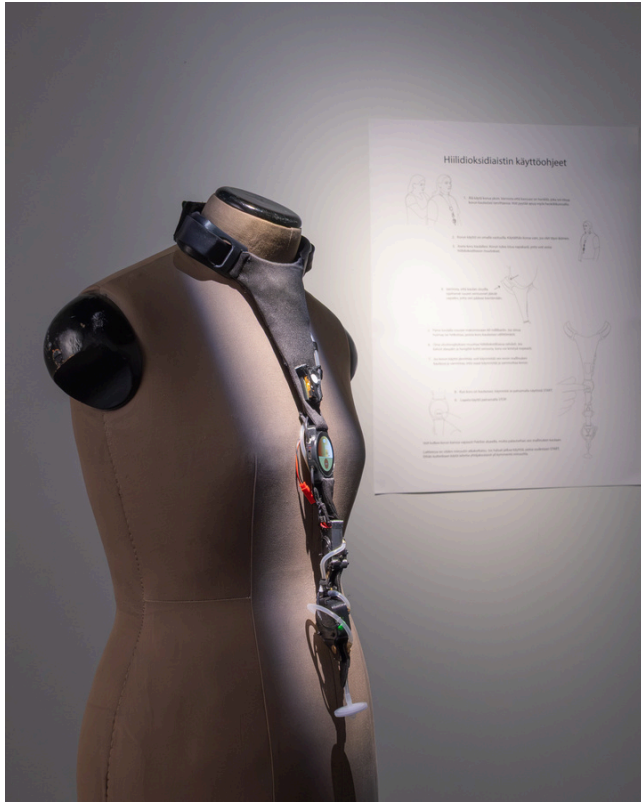
Uusi aisti ei välttämättä ole ilo. Se ei välttämättä ole mitään, mitä haluaisi.

Pekko Vasantolan koru kuristaa ihmistä sitä lujemmin, mistä enemmän se aistii hiilidioksidia. Se siirtää globaalin kokemuksen ilmakehän lisääntyvästä hiilidioksidimäärästä yksilölle, nopeasti.

Koru on uhka heti kun sen näkee. Se pelottaa.

Se pelottaa minua, yksilöä. Se ei ole uutinen joka tapahtuu hitaasti tai muille.

Pelosta huolimatta konkretia tuntuu hyvältä. Tuntuu että joku selittää.

Pekko Vasantola - Hiilidioksidaistin (kuristaja) - 2025

19.8.

Jalat, varpaat, kynnet. Väri on liha, väri on liike. Haluan ajatella: tanssii. Haluan ajatella: leikkii.

Heikki Hautalan maalauksessa tunne virtaa ulos lihasta. Onko se onni? Jännitys? Ihmettelyn tunnetta, joka on niin positiivinen, vaikka se on tunne ilman ihoa. Kai se on tuo leikkisä asento.

Aina ei osaa ennustaa, minkä kohtaaminen synnyttää rauhaa, mutta sen voi silti ottaa vastaan.

Tässä se on: levoton pinta, ilo pinnan alla.

Heikki Hautala - Lattia on laavaa III - 2024

20.8.

Kuivan niityn tuoksu kun kävelen ulkona Pekilon seinänviertä, kohti Heidi Saramäen teoksen tilaa. Tämä on tuttua, tältä kuuluu tuoksua.

Ja sitten astun sisään ja haju, mikä tämä on, astun kirkkaasta auringosta pimeään enkä näe, koskettaako joku minua nyt.

Kuivat kasvit riippuvat katosta muistona: joku on ollut täällä minua ennen, jotakin on jäänyt kesken.

Näyttäkää minulle lepakko ja minä ymmärrän miten pimeässä kuuluu liikkua.

Heidi Saramäki - OLO breakdown - 2015 ja
Vanity - 2025

21.8.

Liisbeth Kirssin teos sanoo ei. Suu joka ei aukea mutta sanoo ei.

Sanoo ei kauniisti, sanoo ei kukin koristeltuna.

Tämä on sarkastinen ei, joka ei ole tullut ymmärretyksi vähemmällä. Ei, jota ei ole uskottu. Ei, jonka eteen on täytynyt tehdä työtä. Ei, jonka kanssa on vietetty aikaa, jota on pidetty pitkään, hoivattu.

Tämä on ei, josta ei voi päästää irti.

Liisbeth Kirss - Grillz "Can I be any more obvious?" - 2025

22.8.

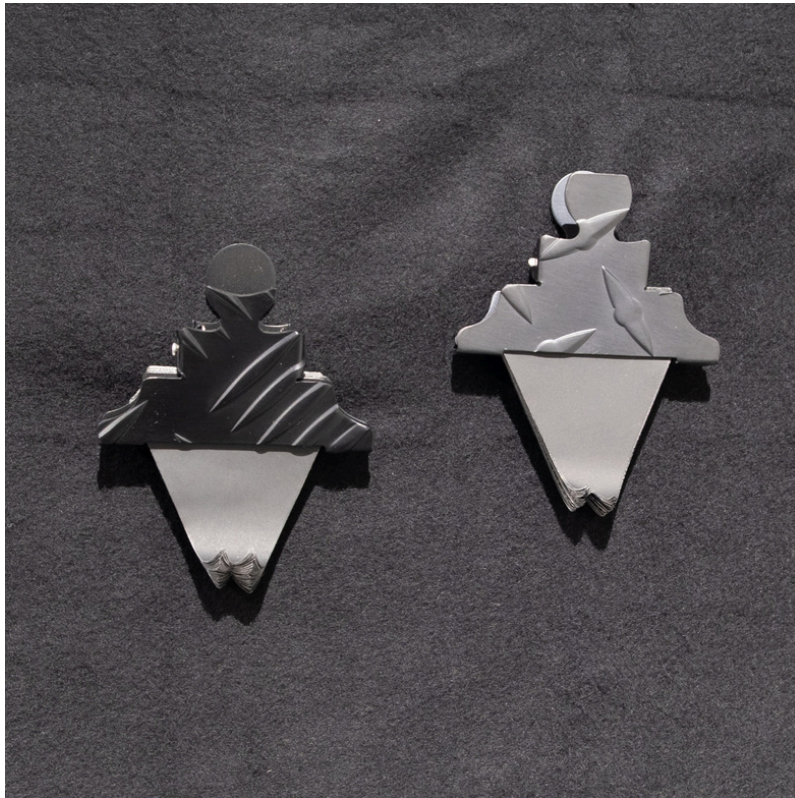
Vivi Touloumidi ottaa taiteessaan käyttöön sorron symboleja ja muuttaa niiden kontekstia. Nämä ovat koruja, näillä voi koristella itsensä.

Mitä näen: mustaa ja harmaata, metallia, kolmioita, vaaran. Pinnat ovat karkeita, kulmat ehkä teräviä.

Onko kauneuskin tässä? On; se on halua katsoa pitkään, halua ymmärtää.

Jos ulkopuolelta ei anneta symboleille ja kuville tiettyjä merkityksiä, mitä me tiedämme mistään visuaalisessa maailmassa? Mitä me tiedämme suoraan?

Tiedän että nämä ovat karhun kynsiä. Nämä ovat aseita, joilla selvitä tilanteista, joista ei voi selvitä.

Vivi Touloumidi - vom Abzeichen zum Auszeichnen -sarja - 2022

23.8.

Vitriinin lasi huurtuu kun katson läheltä ja yritän nähdä koriin. Wen-Ju Tsengin korun korissa on suuri helmi.

Kun sitä ei näe, se on oma ja salainen. Sitä kantaa turvassa, toisaalta, voiko se kuitenkin pudota.

Tänne on piilotettu jotakin kaunista, tämä on ilo jota ei jaeta.

Ajattelen urheilua ja sen käyttämistä saavutusten/voiton/menestyksen kuvana. Aina urheilua. Mikään muu kuvasto ei tarjoa samaa tunneskaalaa. Tässä minäkin jännitän ja ilahdun, ihan vain.

Wenju Tseng - Do you have children?: Don't tell me when to score, I decide - 2019

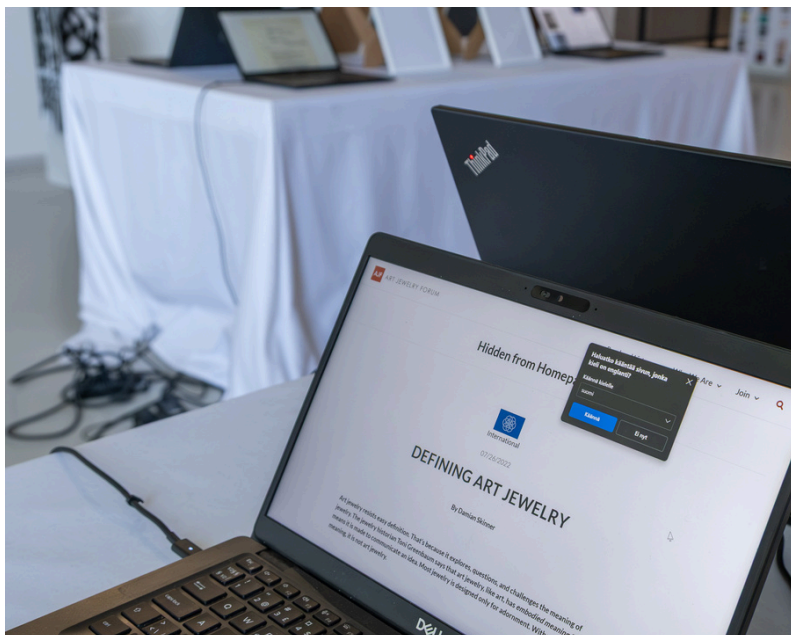
24.8.

Koneet rivissä muistuttavat mitä monelle on se arki, johon näyttelystä on palattava. Että on etäällä asioista, koskettaa koneita.

Mutta täällä ruudut tuovat eteen mielenkiintoisia asioita. Talon seinän maalaaminen taiteena. Päivähoito taiteena. Voi myös katsella kaikki sadat taideviirit rauhassa säältä ja liikenteeltä. Kaupunginjohtaja taiteena.

Entä tämä uppoutumisen teko, kun luen yhden toisensa jälkeen. En kuule keskusteluja, tätä on nauttia tiedon hankkimisesta. Tämä taiteena.

Minulle vastataan ennen kuin ehdin kysyä.

Nettiarkisto - 2025

25.8.

Heti kun tunnistan teepussin muodon, mietin onko se arvokas asia, lohtu ja pelastus, vai onko se roskaa. Hansel Tain korussa teepussi on villiintynyt, se on hyönteinen, joka suuntaan kuunteleva, upea.

Sille on kasvanut jalkoja ja tuntosarvia.

Voin kuvitella korun pitelemisen, miten se tuntuu hyvältä, se on sileä ja teollinen. Sileä voi olla kanssaolemista; sileäksi ei tule ellei kukaan silitä.

Hansel Tai - Nude Teabag Oracle - 2022

26.8.

Ana Escobar Saavedra on tuonut meidän eteemme kivisiä passeja. Pinossa ne ovat anonyymejä, mutta kaikki erivärisiä, todennäköisesti eriarvoisesta kivistä tehtyjä. Jokin on arvokas, jokin mitätön, ehkä turvallinen, peruskalliota.

Passit eivät avaudu – mitä on tapahtunut ihmisille, joiden nimiä ja kuvia niiden sisällä pitäisi olla?

Pino on kaunis ja voi kuvitella millainen ääni syntyy kun kivipasseilla leikkii. Niillä voi pelata kuin korteilla, ihmisten elämällä.

Ana Escobar Saavedra - Standard / Unique series ja Utopia - 2023

27.8.

Orjantappurakruunu. Sitä ajattelen ensin. Mutta tämä on niin suuri, ettei sovi kenenkään päähän.

Sitten keskityn siihen, mistä kruunu on tehty. Kiinnostavia muotoja, kuin pieniä nauloja, nastoja, aseita, vyönsolkia?

Nanna Melland on tehnyt teoksensa kierukoista, jotka metalliin valettuina ovat aivan tuskaisen näköisiä. Kivun koneita.

Biologia voi olla tuomio, jota on vaikea paeta kivuttomasti. Ajattelen lempeyttä ja mitä se kenellekin tarkoittaa,

mitä lääketiede on eri ihmisryhmille, mitä se tarjoaa. Voi olla että lääketiede ei kaikille ole luotettava, lempeä. Voi olla että se on kipua jota ei lääkitä.

Nämä kierukat juttelevat minulle pitkään.

Nanna Melland - Ave Maria - 2008

28.8.

Kananmunat, lehmän sisälmykset, nokkoset. Kai ensin hajua, mikä tämän haju olisi ellei tämä olisi vitriinissä.

Jasmin Matzakow on rakentanut orgaanisia helmiä, eräänlaisen munakennon, eräänlaisen jota en halua katsella tarkasti.

Sitten: hauraus, pinnan kauneus.

Sitten: karttoja, mehiläispesiä.

Onko kaikki orgaaninen samaa jollakin ytimellisellä tavalla. Olenko minä, jos minut kuoritaan kuin omena, kiinnostutaa siitä?

Jasmin Matzakow - The Lore of Circe - 2024

29.8.

Kaulanauha on tehty fritsuista, mustelmat kauniina, sen kyllä ymmärrän. Ihon kerrokset ja värisävyt.

Ja kuristumisen tunne. Kipu joka oli eikä lähde pois.

Åsa Skogbergin teos on eräänlainen muotokuva. Mitä kukakin meistä haluaisi omaan muotokuvaansa mukaan, pysyväksi osaksi sitä miten jää historiaan olemaan.

Mustelmien elämänmitassa mitattuna hetkellinen luonne ja valokuva, joka ikuistaa, mitä ajattelen tästä. Kuvassa on uhmakas olento joka kantaa ylpeyttä ja häpeää, niinhän me kannamme kaikki.

Etsin teosta pitkään, se oli piilossa minulta. Etsin teosta, löysin katseen.

Åsa Skogberg - I want pearls - 1998

30.8.

Mänttä taideteoksena -yhteisöteos haastaa mänttävilppulalaiset tarkastelemaan omaa elämäänsä taiteena. Kuka tahansa voi osallistua ja rajata jonkin osan arjestaan taiteeksi. Miten elämä muuttuu, kun osallistuu?

Tarkoitus on: Päättää mikä toiminta omassa arjessa muuttuu taiteeksi ja millä aikavälillä. Laittaa rintaan pinssi, joka kertoo että nyt ollaan taidetyössä. Tehdä juuri sitä, mitä muutenkin tekisi. Keskittyä.

Millainen lopputulos on, millainen on kollektiivinen taideteos: Mänttä?

Taidetta on kesän aikana ollut mm. hiusten leikkaaminen, työmatka ja villiviinin hoitaminen.

Mikä niistä on tehnyt taidetta? Keskittyminen, ajatus.

Niin pieni voi olla ero tavallisen ja ei-tavallisen välillä. Niin pieni voi olla siirtymä työmatkailijasta taiteen tekijäksi.

Taidetta dokumentoidaan, taidetta koetaan, taiteen äärellä on erilainen mielentila kuin pitää-päästä-nopeasti-töihin-huh-huh.

Somen selaajalle tulee korostettu tunne selailusta taiteena kun sitä ajattelee.

Taideteoksina koettuja arjen osia on kerätty Mänttä taideteoksena -Facebook-ryhmään ja Webropol-alustalle.

Mänttä taideteoksena - 2025

31.8.

Pysähtyminen: kirjoitus.

Seison arkkitehtonisten pienoismallien keskellä, talojen keskellä, ja katson kohti ikkunoita joiden läpi näen toisen näyttelyhuoneen. Sen seinillä on kirjoitusta: Kaija Kaitavuoren teksti Museomagiaa on tapetoitu huoneen seinille.

Mikään museoesine ei ole tehty museota varten, Kaitavuori kirjoittaa. Museossa esineen halutaan olevan pysähtynyt, kaikesta irrallaan, hän kirjoittaa. Esine voi asua useammassa tilassa samanaikaisesti. Se voi olla museossa, se voi olla pyhä, se voi olla kotonaan ja se voi olla seis.

Museot hidastavat aikaa ja tapahtumista. Ne tavoittelevat ikuisuutta. Tavoitteleeko sitä myös kesänmittainen näyttely, jonne voi palata olemaan kunnes sitten ei enää voikaan.

Nämä pienet talot, nuo pienet kirjainmerkit. Ihminen kirjoittamassa itseään maailmaan.

Maailma kuluu.

Jokainen sana ja teko on pohjimmiltaan turha, jos turhaa on se, mistä ei jää mitään jälkeä.

Tämäkin näyttely puretaan, nämä seinät romahtavat vielä.

Miltä minusta tuntuu täällä nyt kun kaikki sittenkin päättyy. Ihan kuin se olisi pettymys.

Ja kuitenkin kaiken keskellä: eniten elossa olemisen olo. Jokainen jälki on merkittävä, jos merkittävää on se, mikä muuttaa ihmistä. Sanan tai toisen kohdattuaan ihminen ei voi jatkaa samanlaisena. Muutos on pakko, eikä sen kanssa voi käydä kauppaa.

Niinpä koen ja rauhassa ja niin kauan kuin koettavaa on.

Kajja Kaitavuori - Museomagiaa (Marginaaleista museoihin, Vastapaino, 2021)

ESITTELYT TEKIJÖISTÄ

Raisa Jäntti on runoilija ja taidekriitikko. Hän kirjoittaa kokemuksellista taidekriittikää, joka välittää tunteen läsnäolosta. Hän pyrkii purkamaan rooleja ja tekemään taiteesta lähestyttävää, ihmeellistä ja arkista. Kokemusten sanoittaminen ei ole helppoa, mutta tunteiden sanallisesti kuvaamisen vaikeus on kaikille ihmisille tuttua – se toimii yhdistävänä tekijänä. Jäntin runoteokset kuvaavat usein ihmistä ääriolosuhteissa ja katsovat ihmisyyttä biologisesti, ruumiillisesti. Myös runojen keskiössä on läsnäolo, usein tilanteissa, joissa ihminen ylittää kehonsa tai mielensä rajoja.

Sanni Piirainen on tamperelainen freelancer ja kulttuurin vapaaehtoistyöläinen. Hän mahdollistaa omalla toiminnallaan usein mahdottomaltakin tuntuvia erilaisia prosesseja näyttelytuotantojen kulisissa. Piiraisen kokemus kulissien takana, johdon kannustajana, taiteilijoiden tukena, asiakaspalvelun valokeilassa ja käytännön ripustuksessa on luonut hänelle kuvan näyttelyistä kokonaisuuksina, joista löytyy monta eri näkökulmaa. Piirainen myös valokuvaa ja dokumentoi. XXIX Mäntän kuvataideviikot tallentui jälkipolville pitkälti Sanni Piiraisen ansiosta.

XXIX MÄNTÄN KUVATAIDEVIIKOT

15.6.-31.8.2025

EI

Julkaisija

Mäntän kuvataiteen ystävät ry

Kuraattori

Krister Gråhn

Kanssakuraattorit

Elina Försti, Otto Huttunen, Raisa Jäntti,

Kaija Kaitavuori, Iida Kalakoski,

Sanna Karimäki-Nuutinen, Hannele Karppinen,

Antti Korkka, Heidi Saramäki, Hanna Rantala,

Satulia Saarilehto, Jenni Sokura,

Paula Tella, Tarja Tuupanen

Julkaisutyöryhmä

Krister Gråhn, Iiris Inkinen

Sanni Piirainen

Kuvat

Sanni Piirainen

DORIAN BAJRAMOVIC | MARIA DUNCKER | LIN CHEUNG | ELÄINOIKEUSAKATEMIA :
MATILDA AALTONEN, LAURA GUSTAFSSON, TUOMAS HAUTALA, MATIAS HERNESNIEMI,
JOHANNA SULALAMPI JA ARVO JEAN-MICHAEL ÄRLIG | ELINA FÖRSTI | KRISTER GRÅHN |
MARKKU HAANPÄÄ | RAMINA HABIBOLLAH | BENEDICT HAENER | EEVA-MARI HAIKALA |
OUTIMAIJA HAKALA | MINNA HAVUKAINEN | HEIKKI HAUTALA | TIMO HEINO | LEO
HIRVINIEMI | KIMMO HOKKANEN | OTTO HUTTUNEN | IHMISYYDEN TUNNUSTAJAT :
VÄINÖLÄN KESÄTEATTERI | AMANDA IKONEN | PAULIINA JOKELA | RAISA
JÄNTTI | JUSSI JÄRVINEN | JAAKKO KAHILANIEMI | KAIJA KAITAVUORI | IIDA KALAKOSKI |
SANNA KARIMÄKI-NUUTINEN | HANNELE KARPPINEN | MATIAS KARSIKAS | LIISBETH
KIRSS | JESSE KITINOJA | ANTTI KORKKA | KASTEHELMİ KORPIJAAKKO | ALEKSANDRA
KULONEN JA REPIN-INSTITUUTIN ALUMNIT : TATU ARMINEN, KRISTINA ELO, NINNI
KARJALAINEN, ALEXEY KOVZUN, VLADIMIR LIPETS, ELIZAVETA PARKKONEN, SUVI
RAJAKANTO JA IRINA REBNITSKAYA | KALLE LAMPELA | SANTERI LEHTO | RIIKKA
LEINONEN | VIRVE LILJA | PIA LINDMAN | ANNI LÖPPÖNEN | SIMO MANTERE | HEIKKI
MARILA | NADIYE | JASMIN MATZAKOW | NANNA MELLAND | MARI-SOHVI MIETTINEN |
TEEMU MÄENPÄÄ | ESSI NISONEN | LEO NUUTINEN | MARIA NUUTINEN | MAIJA
NÄRHINEN | ONE LOVE GROUP : KAIJA PAPU JA ANTTI PUSSINEN | MARJA PATRIKAINEN |
BEATE PEKKARINEN | JOONAS PELTOLA | PEKKA PELTOLA | RIITTA PIETILÄ | ANTTI
PUSSINEN | HANNA RANTALA | MIKKO REKONEN | RESTLESSMINDS : EMILY AL-
GHUSSEIN JA FABIAN OLOVSON | ANNA RIKKINEN | JAAKKO RUSTANIUS | ERKKI
SAARILEHTO | ANA ESCOBAR SAAVEDRA | JUHA SAARILEHTO | MERJA SAARILEHTO |
SATULIA SAARILEHTO | JASU SALMI | TEEMU SALONEN | HEIDI SARAMÄKI | RIINA SIRÉN
| ÅSA SKOGBERG | SNEJKA | JENNI SOKURA | JERE SUONTAUSTA | HANSEL TAI | PAULA
TELLA | TOMMI TOIJA | VIVI TOULOUMIDI | WENJU TSENG | PÄIVI TUOVINEN | TARJA
TUUPANEN | REIJA TÄHTINEN | LISA WALKER | ZHIPENG WANG | PEKKO VASANTOLA |
MILJA VIITA | TIMO WRIGHT | 518 MÄNTTÄ-VILPPULAN ESI- JA ALAKOULULAISTA

XXIX MÄNTÄN KUVATAIDEVIIKOT
MÄNTTÄ ART FESTIVAL